

Tuyết Táng Chi Ái

Contents

Tuyết Táng Chi Ái	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	19
12. Chương 12	20
13. Chương 13	22
14. Chương 14	24
15. Chương 15	25
16. Chương 16	27
17. Chương 17	29
18. Chương 18	31
19. Chương 19	32
20. Chương 20	33
21. Chương 21	35
22. Chương 22	36
23. Chương 23	38

Tuyết Táng Chi Ái

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, cổ trang, ngược luyến tàn tâm, ngược thân, ngược tâm, bạo ngược công, nhu mỹ thụ. Tình trạng: 23

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-tang-chi-ai>

1. Chương 1

Cách đây mười năm, vô luận gặp phải sự tình gì, bất luận là khổ cực ra sao ta đều nghĩ đó là do sự nghiêm phạt của mẫu thân dành cho mình. Bởi vì ta là một kẻ mang trong mình dòng máu tội ác, một kẻ tội đồ còn vơ mang nghiệp chướng, vì thế phụ thân cùng các ca ca tỷ tỷ hết thấy họ đều căm ghét ta.

Ta không được quyền tự tha thứ cho bản thân, dẫu cho sinh mệnh này đang tồn tại, thậm chí đã từng tồn tại. Bởi vậy ta buộc phải chuộc tội, vĩnh viễn không được khoan thứ.

Vĩnh viễn không thể thoát ra.

Từ khi chưa được sinh ra, ta đã bị nguyên rủa. Ta không biết nên hận ai, nên ai ta cũng không hận. Bị bán vào Tường Vi lâu, trước khi đi, Thân nâng mặt ta lên, hỏi ta: “Người nhất định đã hận ta lắm?”

Ta lắc đầu.

Thân ko tin, hần cũng ko biết, tất cả sự nguyên rủa của số mệnh phủ phàng đều là do hần ban cho. Sự trừng phạt của mẫu thân, cho đến khi ta không cách nào chịu nổi nữa mới dừng lại. Ta còn sống, liền minh chứng hình phạt kia vẫn chưa kết thúc.

Vĩnh viễn bị trừng phạt, vĩnh viễn đau đớn, vĩnh viễn chịu đủ loại dằn vặt. Từ lúc sinh ra thân thể đã bị cầm hận, không còn khả năng để gọi là yêu thương bản thân, số phận đã định trước là phải bị vứt bỏ không hề thương hại.

Cho nên mẫu thân chọn cho ta còn đường vận mệnh này, là vì bà ấy biết rõ ta sẽ phải gặp những chuyện gì, dùng sự đau đớn của hạ thân để bồi thường hết thảy tội lỗi mà phụ thân ta đã gây ra.

Thân cư nhiên không quan tâm cũng chẳng để mắt nhìn ta một lần nào.

Vì quá đói nên dạ dày ta mơ hồ co rút mà đau nhức. Ta đã tập chịu đựng đau đớn, chịu đựng việc bị vứt bỏ, cho dù có đau khổ đến thế nào ta cũng phải cố gắng chịu đựng.

Ta không biết ta đối với Thân, là yêu hay không phải là yêu. Thế nhưng hàng đêm trong mộng, ta đều nhìn thấy khuôn mặt kia ôn nhu mỉm cười. Đó có phải là Thân không?

Rồi tú bà ở Tường Vi lâu đến, nâng mặt ta lên, hỏi người bên cạnh: “Hàng này chưa khai bao à?”

Bọn họ vây quanh đề thân thể ta xuống, mạnh bạo cởi tiết khổ ta ra, làm ta một trận cả kinh, chưa kịp định thần lại thì họ đã xoay móng ta ra ngoài. Đưa ngón tay tiến sâu vào hậu đình, xem nơi đó có “căng chùng” ra sao để còn định giá trị con người.

Năm đồng tiền, liền thân thể này bị bán đi lần thứ nhất.

Một năm sau, khi ta lên bảy lại bị bán đi lần thứ hai. Năm đó, khí trời đột nhiên chuyển lạnh, thân thể ta mặc tạm bộ y phục đã sờn màu rộng thùng của ca ca đã vứt bỏ, không biết từ bao giờ cơ thể đã trở nên nhỏ gầy đến vậy, chỉ có cao nhưng không lớn.

Ta chưa bao giờ ra khỏi nhà, nên giờ đây ta có cảm giác rất xa lạ với thế giới bên ngoài. Hôm đó vào một buổi tối, ta vừa lạnh lại vừa đói, tùy tiện bị trói vào hàng rào trước sân.

Sau khi dùng qua cơm chiều, thiếu gia liền để ý thấy con miêu của hần và ta đều là gầy gò như nhau, liền vừa cười vừa dùng đủ loại biện pháp bắt nạt trêu đùa ta, đó là một thiếu niên tàn nhẫn.

Bọn họ hỏi ta tên gì.

Đối với họ người không có tên, thì không được ai tin tưởng.

Còn nhớ, đó là một đêm lạnh lẽo, một gáo nước lạnh từ trên đầu dội xuống. Ta cả người ướt đẫm, răng hàm run lên cầm cập. Nỗ lực mở to hai mắt xuyên thấu qua làn nước, nhìn thấy chính là cảm y của vị niên thiếu đó, mỗi một động tác của hần đều khiến ta thập phần kinh hãi.

Khi đó chính ta cũng không biết, mỗi người đều hần phải có một cái tên. Mà ta thì lại không có.

Cũng không phải lần đầu tiên chịu đòn. Trước, các ca ca cũng đã thường xuyên đánh ta. Giống như khi kẻ hầu lười biếng bị chủ nhân dùng trượng thúc mắng. Cảm giác đau nhức đối với ta tuyệt không hề xa lạ.

Thiếu gia bắt đầu đánh ta. Hai tay bị trói chặt trên hàng rào, nên chỉ còn có thể như vậy đứng trơ ra chờ quyền cước đánh tới trên người. Máu theo mũi và miệng từ đó trào ra, vị mặn tanh tanh tràn khắp cơ hàm. Thiếu gia kia lại thêm một cước đá tới, cánh tay liền lập tức bị bẻ gãy.

Đợi đến khi có người phát hiện cánh tay, thì đã là chuyện của ba ngày sau đó. Ta không dám nói, đương nhiên cũng không biết nên nói với ai. Chỗ gãy, sưng tấy lên trông đến dễ sợ, thiếu gia không gọi thầy lang, mà là phỏng theo phương pháp lang sỹ thú y vì tiểu cầu nổi xương, dùng một đoạn vải thô băng chặt lại. Ta đau đến ngất đi tỉnh lại.

Đến nay cánh tay trái vẫn là không có khí lực gì.

Chủ nhân của ta là Truyền, là vị thiếu gia đứng đầu trong nhà. Lại vào một đêm tệ hại khác.

Truyền bắt ta ngủ trong phòng gỗ chứa tạp vật. Dùng những chiếc đinh thô ráp đóng vào miếng gỗ nhỏ đặt trong cũi sắt, vừa nhỏ lại vừa hẹp, có một bên cánh mở ra. Sau khi ta chui vào, sẽ có người dùng xiềng xích ta vào cũi.

“Người có biết bọn chúng vì sao mà mua người về đây không?” Truyền hỏi ta.

Ta bị xích tại khung sắt, nhìn hẩn lắc đầu.”Bởi vì con chó của ta vừa mới chết.” vị thiếu gia đó nhìn ta cười lên ha hả.

Mãi cho đến năm mười bảy mới có thể rời đi khỏi nơi đó, ta mỗi đêm đều phải ngủ ở cái cũi sắt ấy. Thân thể không ngừng lớn lên, mỗi lần vậy liền phải cuộn người lại, khó khăn lắm mới chống đỡ nổi. Tệ nhất là không có chăn, đêm mùa đông trời rất lạnh, trần trở mãi vẫn không ngủ được, phải co rút người xuống sàn, gió lạnh thổi luồng vào trong xuyên thấu đến tận xương tủy.

Truyền cố ý không để cho ta ở gần thực vật, để tránh sau khi ta lớn lên do ăn phải loại cây cỏ nào đó sẽ khiến ta trở nên cường tráng. Mỗi bữa chỉ có một cái bánh không nhân cứng ngắt và một chén nước muối kèm theo...

Ta cứ như vậy mà lớn lên từng ngày, ta cơ hồ đã quên đi hết tất cả các hương vị khác.

Năm mười sáu tuổi, Truyền bắt đầu bảo ta mút vào hạ bộ hẩn. Hẩn ngồi ở trên ghế hưởng thụ khoái cảm, thưởng ta quỳ gối giữa hai chân hẩn. Tối hậu bắn toàn bộ lên mặt ta.

Ta phải thích ứng, học cách làm cho hạ thể hẩn xâm nhập yết hầu, Truyền thích thú lợi dụng ta không thở được mà nôn ra thứ vừa đạt tới đỉnh điểm. Hẩn đâm sâu hơn vào ta, sau đó gắt gao đè ấn đầu ta lên xuống, thậm chí cấm trụ hơi thở của ta. Hưởng thụ nhìn yết hầu của ta từng trận co rút run rẩy.

Ta thường xuyên phải chịu loại xâm phạm thô bạo này mà ngất đi, sau đó lại bị sự thống khổ khi hẩn đâm thủng yết hầu mà tỉnh dậy. Mỗi lần giao hoan liền như chết đi một lần.

Khi hạ thể hẩn trương lên, ta chỉ còn cảm thấy sự tình này thống khổ hơn là đáng sợ.

Khi phát tiết xong, Truyền thượng chân đá ta văng ra sàn, tựa như đá đi một thứ nhơ bẩn nào đó.

Truyền thích một nữ hầu có tên là Xuân, kẻ hầu trong nhà đồn đãi nàng từng kháng cự hẩn, vì không muốn bị hẩn xâm phạm mà đã tự sát. Truyền tự mình cứu nàng, đồng thời thề rằng sẽ không bao giờ... làm ra hành vi xâm phạm nếu nàng không nguyện ý. Nàng tuy vẫn phụng mệnh ở bên cạnh Truyền, lại đoan trang hữu lễ, nhưng tư thái tuyệt lạnh băng. Truyền vì thế lại càng ngày càng yêu thích nàng hơn.

Thường thường ở trên người ta phát tiết xong, Truyền liền đứng dậy bỏ đi tìm Xuân ngay.

Truyền đem tất cả sự ái dành cho Xuân, ngược lại đem tất cả oán hận trút hết lên người ta.

Có lẽ loại cảm giác chịu tội này cũng giống như Truyền phải chịu khi đối mặt với Xuân, Truyền có mấy lần sau khi phát tiết xong thì muốn giết chết ta. Hẩn dùng dây lưng siết chặt cổ ta, tay của ta cũng bị hẩn trói ngược ở phía sau, ta chỉ có thể nhắm mắt mà đợi tử vong từ từ đến gần.

Nhưng mỗi lần như thế, ta cuối cùng cũng đều tỉnh lại, không phải vì Truyền buông tha cho ta. Mà ta còn sống là vì hình phạt của mẫu thân vẫn chưa chấm dứt.

“Vì cái gì mà không cầu xin ta tha?” Truyền đột nhiên hỏi ta. Hẩn dùng ngữ điệu cực nhỏ đối ta mà nói.

Ta không nói gì chỉ nhìn hẩn. Truyền cũng không đợi câu trả lời, thở dài lãnh đạm nói: “Đáng tiếc, người lại có một khuôn mặt xinh đẹp đến vậy.”

2. Chương 2

Ta thấy Thân đi theo Truyền tâm ý rất vui vẻ. Đương nhiên Thân cũng chẳng để tâm đến ta, Truyền bảo ta đi lại chỗ hân quý một bên để châm trà.

“Nhìn xem, gương mặt này xinh đẹp cỡ nào.” Truyền bạo ngược nâng mặt ta đối Thân mà ngẩng lên, trước mắt ta rõ ràng chỉ là cảm ỷ của một vị công tử xa lạ, ánh mắt lạnh đậm đảo qua một lượt.

“Kỹ năng dùng miệng của hân rất điêu luyện, Thân người có muốn thưởng hân thử một lần không? ” Truyền đem ngón tay đeo nhẫn thạch bảo sáp nhập trong miệng ta khuấy động, rồi đá ta ngã dưới chân Thân. Miệng ra chiều thở dài điểm điểm ngón tay phía sau ta: “Nơi này còn chưa khai bao đó. Tin không!?”

Sau lời nói đó, Thân liền cười lên rất to.

Vào lúc nửa đêm hôm đó, Thân dùng xe ngựa mang ta đi. Ta đương nhiên không hy vọng rằng xe ngựa này sẽ đem ta đến một nơi sung sướng hơn. Ta biết dù có hy vọng cũng chỉ là viễn vông.

Một nụ hôn ám muội trong xe ngựa, Thân lui sang một bên đem ta ấn xuống dưới, nâng mặt ta đặt gần hạ bộ hân. Ta, cơ hàm run rẩy từ từ trụ lại nơi đó, hân không thô bạo như Truyền mà tiến vào yết hầu ta thập phần ôn nhu, vừa đến miệng mơ hồ cảm thấy chua xót, liền phát tiết đi ra. Cũng không giống như Truyền bắt ta nuốt hết vào, mà là cho ta phun vào cằm khản của hân.

Ngữ điệu ôn hòa hỏi ta: “Tên là gì?”

Ta lắc đầu, thanh âm cực nhỏ đến độ không còn có thể nhỏ hơn, “... Không có tên.” Dứt lời liền chỉ còn biết chờ chưởng quạt đánh tới.

Sở dĩ mẫu thân không đặt tên cho ta, là bởi vì không muốn đem ta lưu lại trong trí nhớ của bà.

Ánh trăng soi suốt thấu đáy, ta tựa hồ lại nhớ rất rõ khuôn mặt của người, đột nhiên mơ hồ ngẩng lên. Nhìn thấy xe ngựa rõ ràng hiểu được con đường phía trước phải đi, còn ta lại không biết chính mình sẽ bị mang đi đến nơi nào trong đêm tối. Sinh mệnh của ta rồi sẽ trôi về đâu.

Thân không những không đánh ta. Còn ngồi dậy, vén màn che để lộ ánh trăng tràn vào. Nâng mặt ta lên đối ánh trăng mà nói “Không có tên à?”

Khi lòng ta cơ hồ đã nghẹn ngào. Chỉ vì Thân không giống với những người khác, liền lúc đó một bạt tay đánh xuống.

Ta cảm nhận được một tia lạnh trong đáy mắt Thân. Cho đến tận bây giờ bất luận là kẻ nào cũng đều đối xử với ta như thứ không tồn tại. Giống như một hạt cát, bất quá có cũng như không.

Dù đang quỳ ở giữa đôi chân của Thân nhưng thân thể giờ tuyệt nhiên băng lạnh, gió đêm lạnh lẽo thổi tràn vào thùng xe, chao đảo trên đường đi, hạ thể như chết lặng không còn cảm nhận được hơi thở ấm áp đến từ thân hình kia nữa.

Ta giương mắt nhìn hân, ánh trăng hạ xuống mở ra gương mặt mơ hồ không chút biểu tình.

Vừa tới vườn của Thân, liền không lần nào nhìn thấy hân nữa. Đến cuối cùng, vẫn là một mình, vẫn là bị trói trong phòng chứa tạp vật, vẫn chỉ là một mình trong cô độc.

Đến đêm hôm sau, cửa bỗng nhiên mở ra, vừa mới đi vào giấc ngủ đã bị người ta dựng dậy.

Không đợi đến khi tỉnh hẳn, dĩ nhiên bị lột sạch sam khố, ta kinh hoàng hạ thân không ngừng co rút, không dám giãy dụa, cũng không dám phản kháng, mà hai tay vẫn đang bị trói.

Liền bị lôi đi mang tới một gian phòng khác, chân hướng thượng treo ngược lên.

Ngửa đầu nhìn xuống dưới, cứ nhiên là một cái chậu lớn chứa đầy nước, trong bóng nước ánh lại gương mặt chính mình tái nhợt mà kinh hoàng. Bọn họ thả lỏng mắt cá chân đang bị treo trên dây thừng, liền đầu ta cùng nửa thân dưới đều bị nhúng trong làn nước băng lạnh.

Chưa kịp giãy dụa, nước liền quán nhập thân thể, đến lúc ta cảm thấy ý thức dần dần mất đi, dây thừng lại được thu hồi. Vừa sắc, nước từ ngực và bụng theo miệng cùng mũi trào ra ngoài...

Đang thở dốc chưa kịp định thần, liền lần thứ hai lại bị nhúng vào trong nước.

Cứ như vậy làm đi làm lại mấy lần, mới chịu buông tha.

Toàn thân ướt đầm bị dày vò đến không còn chống đỡ nổi, lúc bọn họ hạ thân thể ta xuống, ta đã không còn sức để cảm thấy thẹn nữa, mặc cho bọn họ tách chân ta ra.

Một vật lạnh băng theo hậu đình đâm vào, thuận theo nước lạnh liền tự nhiên bức đẩy tràng bách. Trong cơ thể chỉ còn sót lại chút ít độ ấm cũng bị tước đi, làm ta càng không ngừng run rẩy. Đã vài ngày không ăn cơm, dù có tiết ra cũng chỉ toàn là nước. Bên tai còn nghe được tiếng cười giễu cợt: “Có như vậy mới sạch sẽ được.”

Vẫn cứ như thế, vẫn là lặp đi lặp lại rớt vào mấy lần. Chân cũng đã nhũn ra, bị chống bắt đứng lên, cũng là tê liệt mà ngã xuống.

Liền hai tay bị treo trên thượng. Một chân bị kéo căng rồi treo lên, cả người chỉ có mỗi mũi chân trái là có thể chạm đất. Kích thước lưng áo loãn thành góc vuông, tóc dài rũ xuống bụng chùng đến đất. Thân thể cứ như thế bị treo lên. Dù chân còn lại có thể chạm đất nhưng cũng không ngừng run lên từng trận, mỗi một giây trôi qua đều rất gian nan.

Hạ nhân liền thối lui, không biết bao lâu từ cửa mới vang lên tiếng động, rồi có người đi đến.

“A, thật sự là mê người, làm sao phân biệt đâu là hạ thân đây?” Nam nhân khéo môi nở ra nụ cười suông sã, luồng tay vuốt ve cơ thể trần trụi của ta, rồi dừng lại nơi hạ thân bắt đầu khai mở mông ta ra. Ta kinh hãi tránh né, thân mình cũng không còn có thể tự chủ. Mỗi một ngón tay của hắn lần mò đều mang đầy xúc cảm làm ta run rẩy không thôi. Ta chặt vật vụn vụn nhưng lại bị dây thừng treo phía trên kéo giật thân lại.

“Ta chỉ biết đối đãi món ăn của Cẩm như thế này thôi.” Đây là thanh âm của Thân. Nói xong hắn đi đến trước mặt ta, dùng tay nâng mặt ta, tay kia đem nệm để sát vào.”Xem xem, đẹp đến cỡ nào!”

Ta nỗ lực khắc chế cơn run rẩy từ thân thể, lại liền hướng tầm mắt nhìn thấy Thân cũng mơ hồ hướng lên.

Cầm lần tay chạy dọc trên người ta, ” Phần thân thể lãnh ngọc đây rồi.” Ngón tay đã muốn trườn xuống đâm xuyên hậu đình. Như hạt cát xâm nhập nội thân xốn đau, ta ý đồ vụn vụn muốn đào thoát, nhưng ngón tay xâm nhập như có lực đệm, dần dần luồn vào khuấy động nội thể ta.

“Cứ như vậy nhanh nữa lên, từ từ thả lỏng đi.” Vừa trêu đùa, ngón tay ở bên trong cơ thể vừa qua lại co rúm, như một phen hỗn độn tỏa ra đâm thủng nội bách. Ta cắn chặt môi, kiệt lực đem dục vọng đè nén đi xuống.

Ngón tay kia bỗng nhiên rút ra, thân thể tưởng chừng như được giải thoát. Nhưng chưa kịp thở dốc, liền có dị vật cương cứng tiến lên. Thành linh đâm vào làm hậu đình tê dại nứt ra rồi từng trận đau đớn âm âm kéo tới, ta cơ hồ mới hiểu được chuyện gì đang xảy đến với mình.

Thân thể liền bị xé rách, có thể cảm thấy máu chảy dọc theo chân chậm rãi trượt xuống. Trước mắt từng đợt biến thành những mảng màu đen tối sẫm, Cẩm càng lúc càng mãnh liệt va chạm căn bản là không cần biết thân thể ta sống chết ra sao.

Bên tai hơi thở nam nhân phả vào cổ đắm chìm trong khoái cảm, mà ta lại giống như đang ở địa ngục. Mỗi một lần nam nhân tiến vào rút ra, liền đau như loạn đao cửa nát da thịt. Chưa từng đau đớn như vậy. Nguyên lai tưởng rằng tất cả đau đớn ta đều đã nếm trải, hiện tại mới biết cái gì mới là đau đớn tột cùng.

Cầm ở trong cơ thể ta phát tiết, rồi rời đi. Ta cảm giác tia khí lực cuối cùng của chính mình cũng xuôi theo hắn rời khỏi.

Hắn thở dài thỏa mãn, “Thân thể này thật sự làm kẻ khác vô cùng khoái lạc.” Cầm ở trên người ta lau hết tàn tích nơi phân thân, liền đem cơ thể của ta đẩy sang bên Thân, vừa chạm đến, ta liền đau đến chết lặng, chính là cảm giác bị dây thừng siết lại ghì lên da thịt, chỗ bị trói nơi cổ tay đau như ngàn vạn mũi kim đâm vào.

Thân lấy tay nắm chân ta lại, rồi treo lên trên, đem cơ thể ta kéo lại vị trí thích hợp để hấn dễ dàng tiến vào. Ta chỉ còn biết nhắm mắt lại.

Vẫn là phân thân cứng rắn, như lạc thiết hung tàn đâm vào xé rách thân thể, cũng là giống nhau không hề thương hại. Rút ra lại sáp nhập, lạnh khốc như thế.

Cầm kéo giữa đầu ta ra, một tay nâng cầm ta lên, lại đem phân thân cương cứng thẳng tiến đến chỗ sâu nhất trong yết hầu.

Thân thể ta chảy đầy huyết mạch tội lỗi, muốn dùng cả đời này để rửa sạch tội nghiệt, chỉ có cái chết mới có thể thanh tẩy, chỉ có như thể máu mới có thể chảy đến cạn khô.

3. Chương 3

Thân cùng Cầm bỏ lại thân thể đã hôn mê của ta, chỉnh sam y lạnh lùng rời đi. Mơ hồ nghe được Thân phân phó hạ nhân đương canh ở cửa: “Cứ tùy tiện, nếu còn sống, thì đưa hấn về tập dịch phòng.”

Hạ nhân cúi bỏ dây thừng, thân thể tức thời vô lực tựa như bùn nhão đổ nhào xuống đất. Ngay cả nhướng mắt lên nhìn cũng không còn khí lực. Mặt dán chặt trên nền đất lạnh, thân thể chịu đựng đau đớn bị đối đãi tàn khốc. Chỗ bị đâm thủng như hỏa ngục đốt cháy hết mọi thứ, ngay cả hô hấp cũng cực kì đau đớn.

Hạ nhân kia lại không hề thương hại thượng chân đá ta một cước, “Đứng lên mau!” Tức khắc liền đau đến trước mắt tối sầm, nửa điểm khí lực cũng không có để đứng dậy, tứ chi căn bản toàn bộ đều vô tri. Yết hầu sưng đau đến độ không thể nào phát ra được thanh âm gì.

Hấn túm lấy tóc làm ta đau đớn muốn cự mình, ta nhắm mắt buông xuôi mặc hấn nhu lộng.”Cái thứ bại hoại này lúc này người hầu hạ giỏi lắm mà.” Vừa dứt lời liền đứng lên, thượng chân đạp lên mặt ta. Ta cố giãy dụa tìm cách tránh đi, tên hạ nhân đó lại nghiêng chân, bất lực nhìn hấn dùng hài chà đạp nghiền nát gương mặt ta.

Hai má bị chà đạp trên mặt đất, môi bị nghiền dập nát trên bùn đất tựa như đang chảy máu. Nghiền một bên mặt vẫn chưa đủ, lại quay sang bên còn lại đến nỗi dập nát. Nhìn thấy ta đau đớn đến không chịu nổi, lại như vậy mà bật cười khoái trá.

Lại đem hai chân ta đè xuống tách ra... tay chân bị đặt cùng một chỗ, thân thể cơ hồ run lên, vết thương ở chỗ thẹn liền lộ ra. Cảm giác thân mình như nhào lộn, ta tái mặt, cố nhắm mắt chịu đựng cũng chịu không nổi.

Trong nháy mắt ta mất đi ý thức, lại không chịu được đau đớn mà tỉnh dậy lần nữa. Tự do của thân thể hoàn toàn mất đi, vượt qua giới hạn chịu đựng của một người bình thường. nỗ lực hy vọng bản thân thật sự biến thành con rối, cho dù thân thể có bị hành hạ cỡ nào cũng không cảm giác được cái gì gọi là thống khổ.

“Đừng có làm bộ giả chết nằm vạ ở đây!” Nam nhân phía trên co chân lại, rồi đá thật mạnh vào một bên hông ta. Vì đau đớn mà tác động làm miệng vết thương từng trận co rút, mỗi một lần... đều là đau đến muốn ngay lập tức chết đi. Hấn còn lấy một cây nến, đem từng giọt nến bóng rất nhỏ lên người ta, rồi lấy có lẽ phải làm hạ bộ của ta dụ đi. Ta rốt cục vẫn là không chịu đựng được, không thể chịu đựng hơn được nữa...

Hạ bộ đau đớn như bị xé ra từng mảnh nhỏ, tựa hồ sắp mất dần ý thức, nam nhân lại bỗng nhiên thu nến về. Thân thể được phóng thích còn chưa được bao lâu, liền bị nắm tóc cường bạo bắt đứng dậy, bàn tay ghì chặt ta, bức ta ngẩng đầu. Bạo khí nóng rực của nam nhân liền xâm chiếm khoang miệng, không ngừng xâm nhập chỗ sâu nhất trong yết hầu, ta liều mạng nôn ra, lại bị thứ càng ngày càng trương to gắt gao đè lại, tia máu theo khóe miệng chọt trào ra.

Không biết đã bị bao nhiêu người xâm ngược thân thể, bao nhiêu mùi vị khổ sở, tuy đau đớn đã vắt kiệt sức lực, nhưng lại vô thức giãy dụa.

Thân thể bị buộc quỳ xuống, đôi chân dạn ra, người người luân phiên nhau, từ phía sau cũng bị xâm nhập lần thứ hai. Miệng vết thương bị trượng vật tàn bạo xé rách, một lần lại một lần gắng gượng chịu đựng nỗi đau sập nhập thân thể.

Thân trước khi đi còn lưu lại lời nói đó, liền ta hiểu được có lẽ không thể nào sống sót nổi qua khỏi đêm nay.

Bạo khí trong thân thể vừa được rút ra, tức thời thứ dịch nóng bỏng như bắn phun đầy trên gương mặt bị bức ngắc lên, vị đạo thống khổ ấy làm ta cơ hồ không thể nào thở được. Cự vật của nam nhân vừa rời đi, thân thể ta vô lực liền ngã quỵ xuống đất.

Cảnh tượng trước mắt dần dần mờ nhạt, như cách tầng tầng lớp lớp sương mù, đau đớn trên thân thể bỗng chốc hóa hư không.

Mơ hồ như thấy được gương mặt mẫu thân, đã lâu như vậy, lại bỗng nhiên có thể hiện về vô cùng rõ ràng.

Ánh mắt băng lãnh của mẫu thân, ánh mắt vĩnh viễn không tha thứ, làm ta vĩnh viễn không dám chạm tới người. Ta đã là thứ bẩn thỉu như thế, hiện giờ lại càng thêm bẩn thỉu, ta vĩnh viễn không bao giờ, không bao giờ có thể là tiểu hài tử được người yêu thương.

Lại bắt đầu, cảm thấy mơ hồ có người từ phía sau sập nhập lần nữa.

..... Hương vị ẩm ướt quen thuộc, tưởng như tỉnh dậy, món đồ ăn mà ta thường gói giữ trong người, kí ức rõ ràng còn nhớ đó là hương vị của một món hầm.

Mà ta, khi ngủ cũng mơ tới.

Sắc trời đại khái không còn sớm nữa, ta ôm giữ trong lòng chút đồ ăn thừa chưa được rửa sạch. Hôm nay vừa đói lại vừa phải vội vã chạy về nhà.

Lại giống như không hẹn mà gặp, để cho ca ca tìm tới ta, còn dẫn theo người mua ta đến gặp ta, đem ta mang đi.

Ta ngây ngốc nghĩ rằng, chỉ cần chạy đi cầu xin mẫu thân, có lẽ mẫu thân sẽ lưu tình mà giữ ta lại. Không sợ mỗi ngày đều bị đánh, hoặc ở dưới hầm đất làm việc không ngừng nghỉ, cũng không sợ mỗi ngày phải chịu đói, như vậy cũng không sao... nhưng nhất định phải đi thỉnh cầu mẫu thân đừng đem ta bán đi.

Lại như thế nào cũng vẫn chưa tỉnh lại. Nghe được đỉnh đầu có tiếng bước chân càng ngày càng đến gần, lại đột nhiên giật mình tỉnh dậy. Trong lòng thoáng chút quặn đau như kim châm muối xát.

Ta mở to mắt, trước mắt là tứ phía bụi tường, ánh trăng treo lơ lửng từ nóc nhà theo khe hở lạnh lùng tràn vào.

Ta... rốt cục nhớ lại, nguyên lai chính mình đã rời nhà đi nhiều năm như vậy.

Ít nhiều thứ đã không còn nhớ rõ, trùng trùng tái hiện vẫn là một giấc mộng.

Mỗi một lần cầu xin, lại là một lần tuyệt vọng.

Nếu không phải đêm đó chính mình tỉnh lại, nhất định sẽ bị người ta mang đi vứt bỏ, như cành khô bị chôn vùi mục rữa trong lòng đất lạnh...

Hôn mê suốt ba ngày ba đêm, thân thể vì miệng vết thương nhiễm trùng nặng mà sốt cao, không ai nghĩ là ta còn sống.

Bọn họ đùa bốn, rồi đem thân thể ta bị dày vò chết đi, tàn nhẫn vứt vào nhà kho, cũng không ai hội đồng tới nữa. Vừa may trời lại mưa, nước mưa theo khe hở từ nóc nhà chảy rỉ rả lên mặt mà tỉnh lại, nhờ vậy mới lợm được tính mạng này, mới có thể gượng dậy mà sống tiếp.

Tùy tiện cắt đi bộ tóc dài của ta, bố thí cho ta vài bộ xiêm y thô cũ, cuối cùng là mang ta đem đến tạp dịch phòng.

Đương nhiên sẽ không có chiếc giường nào dành cho ta cả, vào đêm thứ nhất, ta phải cõng áo ngoài lót ở góc tường tạm thay làm chăn đệm. Cuộn tròn trên nền đất lạnh, chịu đựng từng cơn tê dại cắt da cắt thịt.

Nén đau chịu qua một đêm, đến tận lúc trời hừng sáng mới miễn cưỡng đi vào giấc ngủ, liền lại bị người ta lôi dậy, mơ mơ màng màng bị kéo đi làm việc.

Thường thường ăn đã không đủ no. Lại thường xuyên bị người ta cướp đi một phần ăn. Bình thường phải đợi đến khi người ta ăn xong rồi thì mới đến lượt mình, cuối cùng vốn vẹn chỉ còn lại một chén nước lã.

Dạ dày vì đói mà đau đến thắt lại, ta nhìn chén nước lạnh, cúi đầu mặc cho người người cười nhạo.

Lẳng lẳng bưng lên uống, rồi buông bát xuống tiếp tục làm việc. Mang bụng đói mà làm việc tuyệt không phải là cảm giác xa lạ, từ nhỏ cũng đã quen rồi. Nếu cơ thể không chống đỡ nổi thì uống thêm vài ngụm nước nữa.

Hoặc có thể nhặt vụn vài loại cỏ dại ở hậu viện. Vô luận là ngọt hay đắng, đều có thể khóa lòng trong cơn đói.

Hạ nhân trong nhà phần lớn đều là nhiều đời phụng dưỡng nhà họ Thân, duy chỉ có ta là người ngoài lại cô thế, nên bọn họ cứ hễ làm sai chuyện gì liền trút hết lên đầu ta. Quản ti không muốn đắc tội người khác, thường không hỏi rõ trắng đen, liền lôi ta ra đánh. Trên người luôn luôn chằng chịt những vết thương cả cũ lẫn mới.

Bị đánh đập cũng không phải là điều khổ sở duy nhất, có người còn mang tạp vật này nọ đổ lên trên người ta, phải chịu đói còn phải thức trắng mấy đêm làm việc không ngừng nghỉ. Thường thường, chịu tội cũ chưa xong liền phải chịu thêm tội mới, đã bị đánh, còn bị mang đi hành hạ suốt đêm.

Có mấy lần ở trong vườn gặp được Thân, Thân cũng không thèm nhìn ta lấy một lần, có lẽ hấn căn bản đã không còn nhớ rõ ta là ai.

4. Chương 4

Thoạt đầu còn mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng, hoặc sờ soạng cũng có thể làm việc được.

Không dám cho người ta biết ánh mắt sắp chìm vào bóng tối. Đôi lúc giặt mình sợ hãi, sợ một lúc nào đó tỉnh lại, trước mắt chỉ còn một mảnh tối tăm không ánh sáng.

Ngày qua ngày, đếm không biết có bao nhiêu bữa có cơm ăn. Chỉ cố qua ngày bằng mớ rau dại ở chân tường chỗ hậu viện, thừa dịp lúc không có ai trộm hái một ít lá cây khô, dùng nước giếng rửa sạch, khổ sở không gì nói được.

May ra chịu đựng được đến lúc làm xong hết mọi việc, rồi men theo bờ tường trở về phòng ngủ, tuy rằng thân thể cực độ mệt mỏi, nhưng lại còn phải hầu hạ cả đám tôi tớ cấp bậc cao hơn mình rửa mặt, tắm giặt.

Tôi tớ trong Thân phủ chia làm bảy cấp bậc, mà tạp dịch là hạng thấp nhất. Dựa theo quy cũ trong phủ, hễ cứ tôi tớ nào có cấp bậc cao hơn đều có thể tùy ý sai khiến, xử phạt ta. Huống hồ ta lại là người ngoài, không liên hệ vô cớ xuất hiện, chịu khi dễ là lẽ dĩ nhiên, ta như thế nào lại có tư cách phản kháng nên đành thuận ý nghe theo hết thảy mọi sự sắp đặt.

Phải quỳ trên mặt đất hầu hạ Ân tắm gội. Ân là phó quản ti được phân công quản lý tạp dịch phòng. Hấn đối ta cực kì căm ghét, vô luận là ta có cẩn thận thế nào, cũng thường xuyên bị lôi ra đánh mắng.

Lúc này hấn lại bỗng nhiên vươn cánh tay ra, túm chặt cằm ta nâng lên, ta nhắm mắt lại chỉ còn chờ bạt tay rơi xuống trên mặt. Lại không nghĩ tay hấn ở trên gương mặt ta vuốt ve vài cái, đối người bên ngoài cười nói: “Xem xem thứ trơ trẽn mịn này so với nữ nhân lại thấp phần xinh đẹp hơn nhiều.”

Dứt lời vươn tay ra lôi xoắn xoạch ta trên đất. Ta không dám kháng cự, thân thể cứng đờ để mặc hấn kéo vào ôm trong ngực. Hấn cúi đầu ngửi ngửi một bên cổ ta, lòng ta phát lạnh. Bàn tay kia từ từ cởi bỏ y phục đem thân mình đặt lên giường, đầu lưỡi kề sát từ từ quét qua một lượt.

Biết là không thể nào trốn thoát được, ta thuận theo hấn mở miệng ra, mặc hấn liếm mút, thậm chí mong sao đừng bị đối đãi quá thô bạo là được rồi.

Ấn đem của ta hai tay đặt tại đỉnh đầu, một tay lần mò từ từ cởi y phục ta ra, thân thể được bao bọc trong ánh nền mờ nhạt, cơ hồ có chút tái lạnh khẽ run rẩy.”Ngay cả thân thể cũng như nữ nhân mềm mại. Lại cực kì ti tiện, đúng là thứ ta thích.” Ấn động tay tùy ý ma sát lên xuống nơi đỉnh thượng chỗ hạ thân, ta lần nữa chịu đựng cảm giác băng lạnh thô ráp. Hắn bỗng nhiên dừng lại, vươn tay cầm lên, đặt kề sát mặt ta hỏi: “Có nguyện ý ngoan ngoãn làm theo lời ta không? Hử?”

Ta không dám nhìn thẳng hắn, miễn cưỡng gạt đầu, trong tâm từng trận co rút sợ hãi.

Ấn cười lên khoái trá, rồi nhanh chóng ấn ta xuống, từng giọt từng giọt nền bông rất nhỏ xuống ngưng tụ trên người. Đau đớn thành linh túa ra tràn khắp cơ thể, ta chưa kịp giãy dụa, tứ chi liền bị hắn gắt gao đè lại, vô số giọt nền thay nhau rơi xuống, trên người nơi nơi đều là vết bông đau đến không thể nào thở nổi. Ấn hướng mặt ta, đem cự vật phi thường của hắn thẳng tiến vào sáp nhập yết hầu, liên tục ma sát trừu lộng. Ta ho khan sặc sụa, nước mắt tràn ra.

Thân thể này đã hoàn toàn phó mặc cho số phận, vì cái gì lại vẫn tiếp tục phải bị đối đãi như vậy.

Khi thân mình vừa được buông tha, Ấn lại nói: “Xoay người lại, nằm sấp xuống, nâng mông lên để ta xem xem.”

Còn chưa kịp nghe rõ hắn nói gì, liền bị trúng hai cái tát ngay vào mặt. Ta choáng váng cuộn thân thể lại, từng chút chậm chạp làm ra cái tư thế hổ thẹn theo đúng ý hắn.

Đỉnh cự vật nóng bỏng bắt đầu tiến nhập hậu đình, thân thể vô thức không khỏi tiến về phía trước tìm đường trốn tránh. Ấn dùng hai tay giữ chặt thắt lưng kéo ta quay về, mạnh bạo tách hai chân ra, liền đỉnh dị vật cự nhiên tiến vào.

Cơ hồ nghe được tiếng thét chính mình không kiểm được mà trào ra, thì đã bị người phía sau dùng tay bịt miệng lại ghì chặt thân thể. Thân mình lập tức mềm nhũn, Ấn càng lúc càng mạnh bạo, mỗi một lần sát nhập là đều đối với ta như cực hình tàn khốc. Vết thương vừa mới khép lại, liền bị xé toạc ra.

Ta cắn chặt môi, liều mạng nuốt xuống tiếng kêu khóc cùng rên rỉ. Chính là hy vọng như vậy, có thể làm cho bọn họ cảm thấy thỏa mãn hơn, để có thể đối đãi ta ôn nhu hơn. Dù chỉ là một chút ôn nhu tức thời, cũng đã đủ lắm rồi.

Đang mãnh liệt công thành lại bỗng nhiên rút ra, ta cũng chịu không được thuận theo vô lực ngồi phịch xuống đất. Lại bị kéo đứng dậy, nâng mặt ta lên phối hợp, để hắn đem thứ dịch nhầy bắn bắn vào trong miệng. Ấn thỏa mãn thở hổn hển, còn ta vô lực mặc cho máu theo thứ dịch nhầy bắn trào ra từ khóe môi.

Ấn banh miệng ta ra, bắt ta ngậm lấy dị vật trương cứng đang phun trào thứ dịch điên cuồng, lệnh ta nuốt xuống. Dùng tay xoa ở môi đem thứ dịch lỏng còn lưu lại tất cả tái nhập trong miệng. Bị bắt nuốt vào thứ uế vật ấy của nam nhân, nhin không được liền như nôn mửa. Ấn lạnh lùng bóp lấy họng ta, banh ra, xem xem ta đã nuốt hết tất cả hay chưa.

Ta ngẩng lên, nhìn lên gương mặt lãnh khốc của Ấn, hắn cũng giống hệt những người đã từng làm ta đau đớn tủi nhục.

Ai cũng đều giống nhau vậy thôi, cũng chỉ nhìn ta bằng thứ ánh mắt hoặc khinh bỉ, hoặc lạnh lùng. Bị người khác xem như một con rối vô tri hoàn toàn không sự sống, tùy ý hành hạ, tùy ý vũ nhục. Bọn họ cứ như vậy vui vẻ cười lên từng đợt từng đợt sáng khoái, vô lự cuồng vọng mặc sức hưng tàn đùa bỡn.

Lại đến khi Ấn đã đủ thỏa mãn mà rời đi thân thể ta, liền lập tức những người khác thay nhau luân phiên lôi kéo. Ta ngửa mặt ngã tựa lên cạnh giường, hai tay lập tức bị ghì chặt... Một người cởi bỏ hạ sam, tiến đến trước mặt, tay cầm khí cụ cương cứng thẳng đến trên môi, như một bản năng ta quay mặt tránh né, nhưng đầu lại bị vô số bàn tay gắt gao đè lại, vừa hé miệng thở dốc, liền bị xâm nhập ngay. Dương vật thô to như bạo khí thọc vào khoang miệng tách hai hàm ra, cứ như thế khổng chế, ta căn bản không thể nào khép miệng lại được.

Vô lực phối hợp, xem như thân thể này đã chết. Rồi thân mình lại bị lật ngược đè ra bộ dáng quỳ phục, cảm giác đau đớn xé nát cơ thể lần thứ hai tái nhập.

Mở mắt, lại phát hiện trước mắt chỉ còn là một mảnh hắc ám.

Bọn họ... thối tất tất cả các nền rồi sao? Ta theo bản năng lấy tay sờ soạng. Trong nháy mắt, cảm giác như bị nước lạnh bao phủ.

Ta biết, ta đã mù.

5. Chương 5

Nằm chờ người trên sàn nhà lạnh lẽo, tuy rằng thân thể cực độ mệt mỏi, nhưng lại như thế nào có thể dễ dàng đi vào giấc ngủ. Bèn mon men theo vách tường sờ soạng đến bên cạnh giếng, mức nước đồ lên người tấy sạch như bắn. Nước giếng lạnh lẽo cơ hồ có thể làm cơ thể đang phát sốt trở nên thoải mái.

Trời cũng gần sáng, ta lẳng lặng ngồi xuống bên cạnh giếng, không biết ngày mai sẽ còn phải hứng chịu hình phạt nào giáng xuống nữa.

Ta cố giấu nhem chuyện mắt đã mù, phỏng đoán trời cũng đã sáng, liền sờ soạng như bình thường chuẩn bị gánh nước về. Cư nhiên như thế nào lại dấp phải thứ gì đó mà ngã xuống, nghe tiếng thùng gỗ va vào thêm đá, nước chảy lênh láng, ta rốt cục bị phát hiện.

Bị trói trên chiếc ghế dài hứng chịu roi vọt, thân thể còn vì đêm qua bị thương mà sốt cao. Không ngừng cắn răng cố chịu đau đớn cũng không có sức lực ở dưới dây thừng mà giãy dụa, tuy rằng miệng bị bịt chặt, ta vẫn khả dĩ nghe được tiếng rên khóc đau đớn của bản thân. Bọn họ không hề để ý rằng ta còn có thể đứng dậy làm việc được không, hoặc thậm chí cũng không hề để ý xem ta có còn sống nữa không.

Quản ti đem ta giao cho Ân. Ân liền lấy cớ ta bị thương mà mang nhốt riêng ở một tầng hầm chiếm giữ trong phòng.

Cơ hồ mỗi đêm đều đến, có khi đến một mình có khi mang theo cả một đám người xa lạ. Sau khi vui đùa thỏa thích thì một lúc sau sẽ mang đến cho ta chút rau dại, cùng một ít nước. Mỗi ngày lặp đi lặp lại, nhờ vậy hai tay mới có thể có được một chút tự do. Sau những lúc đó ta vẫn bị bịt miệng, vẫn bị trói chặt. Không có ánh sáng, không có âm thanh, không có mặt trời lặn, cơ hồ chỉ có bóng đêm đằng đẵng vô tận.

Ta lẳng lặng tựa đầu vào vách tường, một mình cảm nhận nỗi đau của kẻ mù lòa.

Nghe tiếng cửa phòng từ trên vọng xuống, nghe thấy bước chân dồn dập của Ân. Thân thể bị kéo dựng dậy, lại bị ném mạnh trên mặt đất. Hai chân mạnh bạo bị tách ra, bạo khí nam nhân trướng lên, cơn đau đớn liền bắt đầu từng chút từng chút xé rách. Nam nhân đem trực dịch phát tiết trong cơ thể ta, rồi rút ra rời đi. Sau đó là thanh âm lãnh khốc từ cánh cửa khép chặt lại, ta biết bóng tối lại tràn về. Cũng đã quá lâu rồi ta mới có đủ khí lực để khép lại hai chân.

Ta cảm thấy sinh mệnh của ta đang chậm rãi tàn lụi, ở trong bóng tối vô thanh vô thức trôi đi.

Ta, chưa bao giờ từng tuyệt vọng, bởi vì ta chưa bao giờ từng ôm ấp một hy vọng nào.

Đương bốn phía trở nên càng lúc càng lạnh, vách tường cũng bắt đầu kết sương, tựa hồ có thể nghe chút phản phát âm thanh bên ngoài, tuyết bắt đầu rơi. Hẳn là mùa đông đã về.

Ngày ngày, Ân ngoài ý muốn đem ta chiếm giữ thì không còn gì khác nữa.

Lại một hôm khác, bị nước lạnh từ trên đầu dội xuống cái thân thể đã từ lâu không được nhìn thấy ánh mặt trời, lại còn được thay xiêm y sạch sẽ. Được đưa đến một gian phòng ấm hơn.

Cảm nhận sàn nhà vừa sạch sẽ vừa bóng loáng, lò sưởi dường như cách đó không xa lắm. Ta, cái gì cũng không thấy, chỉ có thể yên lặng chờ đợi trong bất an.

Tiếng bước chân truyền đến càng ngày càng gần, “Thỉnh đại phu xem thử hần thế nào?” Là tiếng nói của Cẩm.

Còn có một người khác cũng đang đến gần, hần nắm lấy cánh tay ta, đặt đầu ngón tay ở cổ tay, dường như đang xem mạch. Một thanh âm vang lên vô cùng xa lạ: “Cũng không tệ lắm, bất quá thoát nhìn gầy yếu như vậy, chỉ sợ là.....”

“Chỉ cần chế ra được vị thuốc đó, mấy thứ khác không cần phải quan tâm.” Cẩm nói.

“Làm thì làm được rồi, chỉ là thứ vị được này tính hỏa rất cao, cho nên mới cần thuốc dẫn vì trước khi chế thành phải phối được với máu để cách đêm mới đem cho người bệnh uống được. Ta lo lắng thân thể đứa nhỏ này không thể chống đỡ nổi loại được lực này.”

“Đại phu cứ việc kê đơn, không cần phải lo lắng cho thứ nô tài hạ tiện kia.”

“Như vậy cũng được. Ta sẽ mang cái này cho tiểu đồng đem đi sắc thuốc, phiền Cẩm công tử hãy sai người chuẩn bị chút vải thô cùng dây thừng mang đến đây.”

“Đại phu cần dùng nó để làm gì?” Cẩm hỏi.

“Thuốc này có được tính rất mạnh, trong vòng ba canh giờ bụng cơ thất sẽ vô cùng đau đớn, nếu không dùng vải thô bịt miệng, dây thừng trói chặt tứ chi, không chừng hẳn sẽ vì không chịu nổi đau đớn mà tìm đường tự vẫn.”

Ta ở một bên nghe không hiểu gì cả, trong lòng cơ hồ càng ngày càng bất an.

Cẩm sai người mang dây thừng tới, liền đem tay chân ta trói chặt lại. Không bao lâu, bỗng nhiên có người đến ấn ta xuống, banh miệng ta ra, căn bản không kịp phản kháng cũng như phối hợp, nhiệt tính của thủy dược liền mạnh mẽ quán nhập yết hầu. Tức thời không chịu được ta ho sặc sụa muốn nôn ra đã bị vải bố lấp đầy khoang miệng. Ta ngã xuống trên đất, mặt áp xuống sàn lạnh, cơ hồ vừa đói lại vừa mệt. Mơ màng nhớ tới lời nói vị lang y kia, ta trong lòng không khỏi bắt đầu sợ hãi.

Trong miệng tất cả đều là thứ dược vừa cay vừa đắng, ta khó khăn động dậy muốn nôn ra hết chúng. Thủy dược vừa tràn xuống bụng, trong bụng liền như một mảnh rực cháy, hỏa dược chạy dọc theo sống lưng lan khắp thân thể. Nhiệt khí càng lúc càng mãnh liệt, tựa như hỏa hình thiêu đốt da thịt lại như sinh ra ngàn vạn lưỡi dao sắc bén khuỷa động tàn phá hết thấy lục phủ ngũ tạng, ta chưa từng nếm trải qua cảm giác đau đớn kinh hoàng như vậy.

Ta kiệt sức cảm giác quay cuồng đầu óc lộn nhào, cố gắng kiềm nén hỏa dược hoành hành trong miệng, lại chính là đem thân thể kịch liệt lăn lộn trên sàn.

Cẩm đứng ở một bên tám tấc, “Chắc chắn, thoát nhìn thật sự khó mà hình dung ra được bộ dạng này.”

“Ha ha, Thân thiếu gia quả nhiên dạy dỗ hơn người, ẩm dược lúc sau sẽ cư nhiên như vậy lặng lẽ tiến vào tàn phá từng chút một. Ta đã từng chứng kiến rất nhiều thân thể cường tráng còn chịu không nổi mà quay cuồng tê liệt ngất đi, vậy mà...”

Ta dần dần không còn nghe rõ bọn họ nói gì nữa, chính mình cũng không còn có ý niệm phản kháng, bởi vì đau đớn đã đoạt đi hết tất cả sức lực. Chỉ còn có thể mặc nhiên chịu đựng từng đợt đau đớn kinh hoàng.

Đương đầu đớn cuối cùng cũng tan biến, ta mơ hồ cảm nhận trời dần chuyển sáng, một buổi sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng. Lửa trong bếp lò cũng đã tắt ngấm từ lâu, vì lăn lộn với đau đớn mà mồ hôi ướt đầm quần áo, tựa hồ cũng như sắp kết thành lớp băng mỏng ôm trọn lấy cơ thể.

Những kẻ khác cũng đã sớm rời đi, bỏ lại ta một mình trong đau đớn chịu suốt một đêm trường. Giờ khắc này ta bỗng nhiên cảm thấy vô cùng cô đơn. Nếu có Cẩm ở bên cạnh dù là nói những lời phi nhõ hoặc cười nhạo khinh khi cũng không sao. Ít nhất cũng còn có ai đó...

Sinh mệnh chỉ còn lại vô tận hắc ám, hòa trong bóng tối vô tận đau khổ.....

6. Chương 6

Mơ hồ vừa chìm vào giấc ngủ, được một chút, lại có người đi đến cởi bỏ dây thừng cho ta. Bưng đến cho ta một chén mễ nhỏ, tuy rằng cực kỳ đói khát, lại chưa ăn uống gì, cũng chỉ miễn cưỡng nuốt xuống được hai

ngụm.

Sau đó, có hai người đến lôi ta đi, đem ta mang tới một gian phòng rất ấm áp. Trong phòng miên man tỏa ra thứ được hương mị hoặc đến yếu ớt.

Bọn họ ấn ta quỳ xuống, nâng một cánh tay lên, kéo ống tay áo xuống, trên cổ tay liền bị cắt một nhát, còn chưa kêu kịp đau, cổ tay đã bị gắt gao nắm chặt, máu tươi tức thời trào ra.

Hạ nhân bưng một cái cốc đến hứng máu, mãi cho đến khi nào đầy mới chịu buông ta ra.

Nhất thời cũng sờ soạng không tìm được thứ gì để đến bịt miệng vết thương, đành phải dùng tay kia cố dè lại chỗ vết thương. Đầu bắt đầu có chút choáng váng.

Ở một chỗ khác trong phòng truyền đến một thanh âm quen thuộc: “Ngoan, ráng uống hết chén thuốc này đi.” Ngữ khí ôn nhu như dĩ dãi dành đối phương, một thanh âm lạnh băng vừa giống lại không giống với thanh âm của Thân.”Đại phu nói, đến mùa xuân năm sau, bệnh của Hà chắc chắn sẽ chóng khỏi.”

Một thanh âm mệt mỏi khác vang lên “Ta hiểu được bệnh của chính mình mà... Thân cần gì phải an ủi ta.”

Ta như đang mơ hồ hồ bồng giật mình, cảm đột nhiên bị kéo giật ngược ngẩng lên, “Thân, xem này, không biết như thế nào nhưng hình như là mù rồi thì phải.” Là giọng của Cẩm.

Thân dùng giọng mũi ừ hử một tiếng, cũng không cần biết có vọng lại đây hay không. Vẫn là như cũ đối người bên cạnh đương không chịu uống thuốc.

“Nói cho ta biết như thế nào lại bị mù?” Cẩm hướng ta hỏi. Đều không phải là xuất phát từ tâm, chỉ là đang cười nhạo báng mà thôi.

Ta há hốc mồm, lại phát hiện thân thể run rẩy đến nửa chữ cũng không thể phát ra.

Cẩm lại cho là ta cố ý không chịu trả lời, liền một bạt tay hung hăng giáng xuống. Ta té sấp ra trên đất, lại như rơi vào hầm băng. Trong nhất thời, ngay cả khí lực để thở dốc cũng không có.

“Cẩm công tử không cần động khí, hấn vốn thể chất nhỏ bé lại yếu ớt, chịu không nổi được lực, có lẽ vì được kia mà dẫn đến nhất thời không thể nói được.”

Nghe xong lời nói của vị lang trung kia, Cẩm lôi ta đứng lên, đặt tay lên mặt ta ve vuốt.”Thì ra là vậy. Chẳng những giờ mắt đã mù, lại còn bị câm, rõ là đáng thương mà.”

“Chẳng phải ý Cẩm cũng mong muốn như vậy ư?” Thanh âm Thân tựa hồ lại như trở về nhất quán lãnh đạm.

“Nếu như Thân cũng nói như vậy, ta đây liền không khách khí a~” Cẩm dứt lời, bỗng nhiên kéo ta dựng dậy, cuồng loạn đem môi ta cuốn vào dục vọng điên cuồng của hấn.

Thân liền đem ta dứt ra ném đi, lệnh một tiểu tư bên cạnh, nói: “Hảo hảo thanh tẩy hấn một phen đi, rồi đưa đến sương phòng cho ta.”

Nhớ tới lúc trước bị nước lạnh súc ruột từng trận đau đớn, ta liền không rét mà run. Hạ nhân của Cẩm tựa hồ phụng lệnh làm theo không sót một từ. Liền một ống ngà voi lạnh như băng sấp nhập cơ thể, nước lạnh một lần nữa từ phía sau chảy ngược tiến nhập trong bụng, ngay cả hơi ấm cuối cùng trong cơ thể cũng đồng thời được gột rửa sạch sẽ.

Ta được thay cho một sa y mỏng manh, bị hất vào trong phòng. Bị té ngã, ngồi phịch xuống trên sàn lạnh, ta rõ ràng hiểu được, rằng ta vĩnh viễn không thể nào trốn thoát khỏi cơn ác mộng tàn bạo này. Thân hình cao lớn của Cẩm đẩy cửa tiến vào, đứng ở ta trước mặt, vút sam y trên mặt đất. Trương vật của nam nhân khí tức nồng nặc liền tỏa ra, ta tức thời sợ hãi.

Cẩm cầm mất cá chân lôi ta, đem ý đồ giật lùi ra sau nơi ta tha trở về, như mãnh thú đương chuẩn bị một bữa ăn ngon, liền như sư tử bắt đầu nhập cuộc vờn con mồi không chút khoan nhượng.

Như vậy hung hăng đẩy ta ngã sấp xuống sàn, bạo ngược xé nát xiêm y trên người. Cẩm đem hai tay của ta kiềm chặt trên đầu, một tay đem mặt ta ấn sang một bên, đầu lưỡi theo cánh tử chậm rãi đảo qua, trượt xuống đến xương quai xanh. Cẩm giác mị hoặc đến mức thân thể bất giác run rẩy.

Cầm bạo khai hai chân ta đem phân thân bạo ngược phía trên xoa nắn vuốt ve. Ta vừa kinh lại vừa sợ, lại chặt vật kháng cự. Cầm lấy tay nâng lên một chân ta lên, chiết đứng ở trước ngực. Ngón tay theo chân loan chạy, tay hấn vừa đảo qua nơi nào liền toàn bộ thân thể tựa theo run rẩy. Ta cắn môi, chịu đựng cảm giác bị đùa bỡn vô cùng gian nan.

Ngón tay Cầm dừng lại khe hở giữa ở hai chân, đầu ngón tay nhẹ nhàng quay về. Ta bất an quay đầu lại, không biết như thế nào đối mặt hấn như vậy mà tra tấn.

Hấn giảo lộ, đầu ngón tay mơn trớn nơi bí huyết làm tim nhất thời lồi nhịp. Móng tay hấn bắt đầu thiết nhập khe hở, nhẹ nhàng thổi vào bí huyết đương co rút, cảm giác gai góc ngứa ngáy lan rộng toàn thân không thể nào chịu nổi, ta nhất thời uốn éo muốn tìm cách thoát khỏi tay hấn.

Cầm đem hai tay ta một lần nữa kiểm chặt trên đầu, không chút khoan nhượng những bạt tay hung tàn liên tiếp giáng xuống, tức thì tơ máu từ khố môi trào ra, mãi đến khi không dám đưa tay lùi về nữa, hấn mới dừng lại.

Hai chân hung hăng bị ghì chặt phía trước ngực, Cầm đem phân thân cứng rắn mãnh liệt đâm mạnh vào. Bị cảm giác xé rách đau đớn cơ hồ trong chốc lát khiến ta mất đi ý thức. Cầm ra sức ghì lấy ta, làm ta không thể có nửa điểm lùi bước, thân thể bị gắt gao đặt tại nơi đó, nhận lấy bạo ngược.

Trong bóng tối vô tận bạo ngược.

Từ khi bị mù, xúc giác trên thân thể lại càng thêm mãnh cảm. Bạo khí Cầm ma sát tràng xích tiến vào nơi sâu nhất rồi lại rút ra, tái diễn mạnh. Phân thân nam nhân như lạc thiết hung tàn, một lần lại một lần trườn lộng tàn phá hết thủy nội xích.

Biểu thị kia, đem ta có ít nhất nửa tháng đêm bị nhận chìm trong triền miên đau đớn, hơn nữa, trong vòng nửa tháng này. Hoặc Cầm hoặc những người khác vẫn sẽ không vì vậy mà buông tha ta. Trước khi miệng vết thương kịp khép lại thì đã không ngừng bị xé toan ra, đau đớn không biết đến khi nào mới có thể chấm dứt.

Phát tiết xong, Cầm thỏa mãn liền chỉnh sam y rời đi. Ta dùng mớ quần áo rách nát nằm vờn vãi kéo về miễn cưỡng che thân. Tựa người đứng dậy, sờ soạng đến biên tường ngồi xuống, dưới thân có thứ chất lỏng nhờn nhợt chậm rãi chảy xuống. Xé đi một đoạn áo, dùng răng cuộn nó lại quấn quanh cổ tay đương tuôn máu, siết chặt, ngồi lặng đi trong bóng tối...

Bên tai bỗng nhiên tái hiện thanh âm của Thân, thanh âm ấy đối Hà cực kì ôn nhu.

7. Chương 7

Suốt cả mùa đông.

Ngày ngày đều là ẩm ướt, chịu đựng đau đớn, đều phải là trích máu làm thuốc dẫn.

Bên tai là Thân đối Hà tìm mọi cách ôn nhu bảo trụ. Mà ta, liền như vậy nghe thấy ngữ thanh ôn nhu của Thân dành cho Hà, ban đêm hỗn loạn giấc mộng, mơ hồ ảo giác, nhìn thấy Thân nở nụ cười ôn nhu hướng về phía ta dang rộng cánh tay, khoanh khắc ôm chầm lấy ta lại hóa thành Hà.

Ngay cả bộ dáng của Thân trong ta cũng đã từ lâu trở nên mơ hồ. Dần dần tan biến, mỗi lần thế lại nghe được hấn cùng Hà trò chuyện, mộng liền như vậy bắt đầu. Ta hồ đồ không biết loạn mộng này đối với ta là loại biểu tình gì. Nhưng, ban ngày nhìn thấy Thân, cùng với ban đêm trong mộng lại hoàn toàn trái ngược.

Có lẽ một ngày nào đó Hà sẽ mau chóng hồi phục. Còn ta, lúc nào cũng bị Cầm dùng tay nâng cầm lên, mân mê đôi môi tái nhợt trên mặt, “Chắc chắc, đã tái nhợt biến thành bộ dạng này rồi ư. Đẹp như vậy mà lại bị Thân chà đạp, rõ là tội nghiệp mà.”

Nhưng hấn cũng sẽ không vì vậy mà buông tha ta, Cầm một tay nắm tóc xốc lên, “Mái tóc dài này thật sự xinh đẹp làm sao.” Một tay kia đã lần mò vào tận trong sâu trong lớp áo. Bị Cầm đùa nghịch, máu không ngừng chuyển lưu ánh hiện bên ngoài đỏ ửng.

“Quả là lãnh ngọc thân thể.” Cẩm thán lên một câu. Tay hắn đã nóng rực tràn đầy dục vọng, ở trên thân ta mân mê.

Cẩm đùa bỡn, tựa hồ ngay cả trên người ta mỗi một tác nhỏ cũng không buông tha. Ta sợ hãi nộ hôn cuồng loạn không xúc cảm, không dục vọng của hắn, cùng với vô cùng vô tận hình dạng khác nhau. Mặc cho hắn ôm chặt vào trong ngực, ta ngược lại không hề cảm thấy ấm áp, lại chỉ có dị vật nam nhân lãnh liệt tàn khốc.

Trong lúc hỏa lưu lên cao mà hưng phấn, hắn liền nắm lấy chân ta kéo giật lên, thậm chí đặt nó ở trong miệng liếm mút từng ngón chân. Tùy ý mà tham lam, không hề kiềm chế dục vọng tùy ý nhắm nháp cơ thể của ta từng chút từng chút một.

“Thân biết không, cái ánh mắt mở hé mông lung, dường như ẩn chứa những giọt thanh lệ trong suốt, so với lúc chưa ngủ lại càng thêm mê luyến...”

“Tuy rằng không thể phát ra loại thống khoái cực điểm, nhưng thứ thanh âm thở dốc này thì... Chắc chắc...”

Cẩm tựa hồ vui vẻ ở trước mặt Thân đùa bỡn ta. Có lẽ là bởi bệnh lâu ngày đã lấy đi sức lực khiến Hà mệt mỏi và chán nản, mà Cẩm lại muốn làm cho Hà vui vẻ. Nên thường thường, trước mặt Hà phải hành hạ ta đến thảm trạng khôn cùng khả năng mới có thể chiếm hữu được nụ cười nơi Hà. Thân rất ít hay cười, nhưng chính hắn cũng không hề tỏ ý ngăn cản.

Sau khi trích máu xong, thời gian còn lại chính là thời gian chơi đùa của Cẩm.

Cẩm đem năm quả trứng chim vừa sinh, từng cái nhét vào trong cơ thể của ta. Sau đó lệnh ta đưa lưng ngồi xổm xuống trên chậu, dùng cơ thể nặn ra từng quả trứng ấy.

Đương nặn ra được đến quả cuối cùng thì máu cũng theo đó chảy xuống chậu, ta cả người đều là run rẩy toát mồ hôi lạnh.

Trò đùa ác nghiệt của Cẩm vẫn cứ tiếp tục, vẫn là đem những quả trứng vừa cố sức nặn ra tái quay về trong cơ thể, ta cố gắng thở lại không thể nào thở nổi, cứ như vậy lặp lại cho đến khi nào Cẩm cảm thấy chán mới thôi.

Nhưng như thế cũng không phải là trò khiến ta sợ nhất. Cẩm đem rắn cùng những con giun hoặc linh *** gì đó nhét vào cơ thể ta, cảm giác tiếp xúc hỗn loạn này làm ta kịch liệt sợ hãi, sợ hãi những thứ nhậy nhột lúc nhúc tiến vào xâm nhập cơ thể. Nhưng ta lại không thể cầu xin tha thứ, cũng không thể vì sợ hãi mà van khóc, nỗi sợ lên tới cực điểm, cứ như vậy bình yên chìm vào hư vô mất dần ý thức. Mỗi một lần như thế ta chỉ có thể kỳ vọng chính mình sớm ngất đi, đó là thứ phản kháng duy nhất mà ta có thể làm được.

“Thôi đi, người có hủ chết hắn cũng không sao, nhưng họa thay lại khiến Hà không có ai làm thuốc dẫn”

Thân lên tiếng, giải cứu ta.

Không biết từ khi nào, mỗi khi bị Cẩm đùa nghịch thân thể, là ta lại bắt đầu mơ hồ ảo tưởng Thân cũng đang vỗ về chơi đùa cùng ta. Giật mình được Thân ôm trọn trong lòng, nhưng mơ màng khi thì là mình, khi lại là Hà.

Ban đêm luôn luôn là tỉnh lại từ ác mộng, trong mộng triền miên hình bóng Thân ẩn hiện trong làn sương khói hư ảo mờ nhạt, lại rất mau tan biến như chưa từng tồn tại ở nơi đó. Rồi dường như nhìn thấy gương mặt của mẫu thân, trong làn sương huyền ảo nở nụ cười ôn nhu. Ta vội vã chạy theo người lại lảo đảo vấp ngã, ngay cả thương tích đầy người cũng không biết đau. Chân trần dẫm lên tuyết cũng không thấy lạnh. Vẫn nhìn theo hướng kia mà với tới. Nhưng mà, rốt cuộc gương mặt tươi cười kia vẫn là không thể nào chạm tới được, từ từ nhòa dần tan biến trong thinh không, bốn phía chỉ còn là một mảnh trắng xóa, lại vô vọng không phân rõ phương hướng.

Đôi lúc lại lần nữa mơ hồ hiện ra gương mặt của Thân.

8. Chương 8

Ở hai cánh tay, vết thương nhiều đến nỗi theo cổ tay lan đến tận khuỷu tay đếm sao không hết. Bệnh của Hà quả thực lại nhờ vậy mà chuyển biến tốt đẹp hơn.

Cầm tựa hồ cũng dần dần chán ghét ta, cũng thật lâu không hề tái xuất hiện. Chưa bao giờ từng lo lắng ngày mai sẽ gặp phải chuyện gì, mà nay lại bắt đầu lo lắng Hà sẽ có một ngày nào đó không cần ta nữa. Trong lòng ngổn ngan tư vị khổ sở, xen lẫn trong được hưởng cùng mùi tanh tươi của máu song song trong tuyệt vọng.

Rồi ngày đó cũng đến.

Ngày hôm đó, đến tột cùng vẫn chỉ là ảo giác trong cơn mộng mị.

Hà đã ngưng uống thuốc, ta liền bị lãng quên, cứ nhiên phải nương nhờ nấu thân nơi tiểu thất. Ngày ấy, hạ nhân của Cầm lại đến mang ta đi hoán tủy. Thay đổi sa y, bị nhốt trong một căn phòng chứa đầy rơm rạ. Đợi một hồi lâu, cũng không thấy Cầm đến. Ta không dám nằm xuống, liền mơ mơ màng màng dựa vào biên tường thiếp đi.

Chính là nửa tỉnh nửa mê, giật mình nghe thấy đại môn thành linh mở tung ra, ta bừng tỉnh ngồi dậy. Một thân ảnh mặc y phục bằng loại tơ lụa thượng hạng, người nọ lão đảo tiến về phía ta, thoang thoang hơi rượu cay nồng phả lên mặt.

Ta tưởng là Cầm, liền không khỏi lùi bước. Người nọ lại vươn tay đến, nâng mặt ta lên, mười ngón thon dài ăm ắp dịu dàng hết như một con mèo nhỏ nhẹ nhàng trườn tới. Môi hướng lên, lẳng lặng đặt lên trên mắt ta những nụ hôn ôn nhu, từ phải sang trái, liên tục qua lại, nhẹ nhàng say mê.

Cánh tay âu yếm vuốt ve ở sau lưng, dịu dàng đem ta thu vào trong ***g ngực. Nụ hôn trượt xuống môi ta, đầu lưỡi lướt vào khe hở của môi nhẹ nhàng đảo qua, tách hai hàm ra, tham lam tiến vào.

Hơi thở nam nhân không thể kháng cự dần dần xâm nhập, đầu lưỡi mềm mại tìm kiếm chung quanh, lại làm ta cảm giác tứ chi cũng nhất thời lảng lảng bay bổng, không một tia khí lực. Coi như toàn thân hoàn toàn hòa tan trong ngực nam nhân ôn nhu kia.

Hắn rõ ràng không phải là Cầm.

Mỗi một lần hắn hôn ta, là cánh tay thêm lần nữa siết chặt mạnh mẽ hơn, giống như phải đem ta ôm thật chặt trong ***g ngực, không muốn buông ra. Rồi lại là vô cùng ôn nhu nới lỏng, lại như sợ nếu quá chặt tay sẽ làm thương tổn đến con người trong ***g ngực kia.

Ta đã mơ hồ nhận thức, hắn rõ ràng là đang yêu quý một thứ gì khác, mà căn bản thứ đó không phải là ta.

“Hà.. Hà à. ” Người nọ thì thảo trong men say.

Lòng ta cả kinh. Nguyên lai là Thân, thì ra Thân lầm ta với Hà.

Thân bên tai còn đang nỉ non, bàn tay đã nhẹ nhàng vỗ về lưng ta, đó là cực độ yêu thương mà ta từng mơ ước, cứ nhiên lại dịu dàng đến tan nát cõi lòng. Hắn cùng ta nhẹ nhàng nằm ngả vào tháp thượng, cởi bỏ dây lưng của sa y xuống, bàn tay ăm ắp xoa lên ngực ta. Đặt nụ hôn âm yếm trên môi ta, rồi kề sát ngực mân mê thù du ma sát qua lại.

Ta lẳng lặng nằm ở nơi đó, để mặc cho hắn tiếp tục lằm lằm thân thể của ta là Hà. Tình cảnh này với ta tuyệt không hề xa lạ, hết như những đoạn tình ngắn ngủi trôi qua trong mộng. Ta nguyên tưởng rằng đây lại chính là mộng, cũng không dám có thứ hy vọng xa vời rằng sẽ có ngày nào đó giấc mơ ngọt ngào này có thể trở thành hiện thật. Ta hơi run rẩy, không biết có phải là vì sự kích thích của hắn, hay vẫn là mơ hồ hy vọng mộng trở thành thực.

Thân bắt đầu sáp nhập cơ thể ta, “Hà, ta có làm ngươi đau không?” Hắn hỏi, rồi dừng động tác lại.

Ta chưa bao giờ biết qua, nguyên lai bị đâm vào như vậy lại không hề thấy đau. Cầm hay là Thân của trước kia, hoặc một lần nào đó khi ai đó sáp nhập, đều làm ta đau đến không còn thiết sống nữa.

Thân một bên nhẹ nhàng dao động, một bên liên tục gọi tình bằng những nụ hôn ngọt ngào cuồng say, như một hình thức trấn an tình nhân đang ở dưới thân. Sau đó lại nhẹ nhàng cảm phân thân của ta âu yếm mãn mê.

Chưa từng được hưởng qua cảm giác ôn nhu như vậy, ta cung ứng cương dậy, rất nhanh ngay trong tay hấn phun ra hết. Hấn áp sát bên tai ta, *** tế hỏi: “Có thấy thoải mái không, Hà?”

Ta đã giật mình tưởng rằng ta chính là Hà.

Trong phút chốc bừng tỉnh, là ta mượn thân thể của Hà, nhờ vậy mới có thể nếm trải được thể nào là hương vị được yêu thương.

Trải qua nhiều lần tra tấn như vậy, ta rốt cục run rẩy hiểu được chính mình đến suốt đời vẫn là vĩnh viễn chìm trong đau đớn. Ta mơ hồ cảm thấy hai gò má một đường lạnh băng chảy xuống, cư nhiên là rơi lệ.

Thân sau khi đã trải qua một lần phát tiết, hấn âm yếm ôm chặt lấy ta, mặt kề sát ta thở dốc. Sau đó, liền như vậy chìm vào giấc ngủ.

Nghe nhịp thở đều đều say ngủ của hấn, ta cũng không đành lòng cự mình, sợ đánh động sẽ làm hấn tỉnh giấc. Hấn nằm rất gần ta, gần đến nỗi làm đầu óc ta như bị mê hoặc mà mù mịt, dường như đã quên mất tất cả những thứ yêu thương ôn nhu này là chỉ dành cho mỗi Hà, không phải cho ta...

Ta suốt cả một đêm đều không ngủ được, rồi lại suốt cả một đêm giống như lạc trong ảo mộng.

9. Chương 9

Khi tỉnh lại, người say rượu đêm qua đã đi mất. Từ phía đường chân trời xa xôi, những tia nắng ban mai đầu tiên từ từ hé lộ vừa lạnh lùng tỏa lạc mà lại vô cùng trong trẻo. Ta không muốn ngồi xuống, ngưỡng mặt chăm chú nhìn, lại như người đang say trong cõi mộng.

Ta thử di chuyển tầm mắt, nắng sớm mơ hồ chiếu tràn vào nội thất nhỏ bé, như xua tan tầng tầng lớp lớp mây mù u ám. Dù không thấy đường nhưng ta có thể cảm nhận được hơi ấm của chúng tỏa ra không chút khinh miệt, ôn nhu ôm trọn lấy ta.

Lúc gặp lại Thân, đã là qua một tháng sau đó. Ánh mắt của ta rốt cuộc đã hư hỏng hoàn toàn, cũng tự biết từ từ học cách quen dần với việc sờ soạng, những việc nhỏ đều có khả năng làm được, bất quá là lau sàn nhà như vậy cũng không khó khăn lắm. Còn về cái đêm hôm đó, ta đã không thể xác định rõ ràng là mộng hay là thật. Nhưng nụ hôn mà Thân để lại, khiến ta mơ hồ thấy được một tia quang minh ấm áp.

Cũng không biết đêm đó, Hà rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng sau đó Thân lại không hề tái xuất hiện nữa, có lẽ hấn căn bản đã không nhớ rõ chuyện say rượu đêm hôm trước. Ta lẳng lặng tẩy đi những dấu vết hấn lưu lại trên người. Tẩy sạch hết đi, liền như thể sẽ không một ai hội nhớ tới nữa.

Đến một ngày, hạ nhân bắt ta thu dọn đồ đạc, rồi mang ta đến trước một cái cổng lớn. Lúc này xe ngựa của Thân đã đậu sẵn ở đó, nhất thời lại có một cảm giác chảnh lạnh. Thân nhẹ nhàng kéo rèm cửa lên, từ trên xe bước xuống tiến lại gần ta, nâng lên mặt ta lên, hỏi: “Người nhất định là hận ta lắm?”

Ta bị trùm trong một cái bao nhỏ đem bỏ ở phía sau xe, bánh xe cuộn cuộn lăn bánh để lại một đường bụi mù phía sau, mà trong lòng ta từng mảnh từng mảnh vô chùng tựa rơi xuống, giống như phía cuối đường những màu sắc còn lại đều nhạt nhòa hư ảo dễ dàng tan biến trong mông lung.

Thân đem ta lưu tại Tường Vi lâu.

Từ đó lần đầu tiên tiếp khách liền bắt đầu, ánh mắt ta rốt cuộc vẫn là không nhìn thấy thứ gì cả. Ta cũng không muốn nhìn thấy những người đó đem ta đặt tại dưới thân họ như thế nào, cũng không nghĩ, muốn nhìn thấy nơi nấu thân của mình chỉ là cái bóng tối sâu thâm thẳm vô cùng vô tận hoàn toàn không có lấy một tia ánh mai.

Mỗi lần bị hoan khách xa lạ *** tục, suốt cả một đêm dài không ngừng hoan ái, bao lâu cũng không thấy thỏa, liền chinh y rời đi, liền tiếp nhau, ngày nối ngày, hôm nay đi qua, ngày mai sẽ lại đến. Lòng ta giờ chỉ

còn là một mảnh trống không, thời điểm đau đớn nhất lại đem đôi mắt mở lớn vô hồn, lạnh lùng nhìn xoáy vào vô tận hắc ám phía trước, như thế lại khiến thân thể không ngừng bị tra tấn quên đi tri giác.

Những nụ hôn thô bạo cắn nát trên môi, hoặc trong cổ họng thịt khí nam nhân xa lạ xâm phạm, hay chẳng những ân huệ quái gở cùng ác nghiệt mà hoan khách mang lại, vô luận cái gì đối với ta bây giờ không có gì là không thể chịu đựng được. Bị các loại cổ quái nào đó sáp nhập, ta nhớ cũng không rõ là có bao nhiêu lần như vậy, ở trong phòng tắm máu theo hậu huyết cùng những dấu vết ô bản trên thân thể vô lực chảy xuống.

Từ dưới lầu truyền đến vô số bước chân, vô số thanh âm, từng trận từng trận, đêm nối đêm liên hồi không dứt. Ta giấu lấy một mảnh sứ ở trong tay áo, trên cổ tay đồng thời gạch xuống một đạo. Mỗi một lần như thế, ta vô lực nhìn máu tràn ra.

Rồi đến một ngày kia, nghĩ rằng chính mình đã vô cảm vô luận là đối với bất cứ thứ gì, vậy mà tâm lại một trận chấn động khi phát hiện ra ông chủ của Tường Vi lâu ấy, chính là vị ca ca nhiều năm thất lạc.

Ngồi thu lại tựa vào cạnh cửa không ngừng run rẩy, Những hồi ức xưa cũ rõ ràng đã quên đi như thế nào có thể lại hiện về, Thanh âm của ca ca càng ngày càng tiến gần. Ngồi tê liệt dưới đất, run rẩy cảm giác khách nhân từ từ tiến vào, mới phát giác trên mặt đã ướt đầm.

Cực lực hy vọng đây chỉ là ảo giác của bản thân, lại nghe người khác lần nữa gọi tên ca ca. Trong ký ức xa vời về nơi quê nhà đã nhiều năm rời đi, lại bỗng nhiên vọng về hết thấy rõ ràng tái hiện bên tai.

“Ta hôm nay không có ý định trở về Hữu Lương trang ngay....”

.....”Lương Đại Thiểu, ngài yên tâm đi, sau vài ngày thư giãn tiểu nhân sẽ cho người tiễn ngài về tận Hữu Lương trang mà.”

Nhất thanh vang lên như lưỡi dao sắc bén đâm nát cõi lòng. Thân thể bị đặt trên giường, lệ lại không ngừng rơi xuống. Không phải là hỉ, cũng không phải là bi, trong lòng chỉ cảm thấy một cơn đau tê tái, đau đến tay chân hoang mang run rẩy không còn biết phải làm sao.

Nước mắt tràn ra liên tục khiến hoan khách cực kì bất mãn, hần mang quần áo ta lột sạch quăng xuống dưới chân mọi người đến tận dưới lầu.

Ở trước mặt ca ca, ta bị người ta treo đứng lên, bị nam nhân dùng roi hung hăng quất lên người. Ngoài ra trên người còn có vô số vết tích hoan ố do những đêm trường hoan lạc để lại, thân thể *** nhan sắc yên mị duy nhất chính là một cái tiểu y, trên mặt dư tàn chút son phấn, ca ca như thế nào có thể nghĩ đến, một manh kĩ thấp hèn vừa mù vừa cảm có thể nào lại là người đệ đệ mà mười năm trước chính mình vứt bỏ.

Ta chính là cái đứa trẻ suốt ngày làm việc trong hầm đất, tân niên cũng không được phép cùng người thân một nhà đoàn viên ăn cơm mừng năm mới, đứa trẻ năm xưa đã từng là đệ đệ của hần phải nhất nhạnh những bộ sam y cũ nát rộng thùng thình mà hần vứt bỏ, để mặc lấy chống đỡ với cơn rét lạnh thấu xương tủy. Rồi đến một hôm, cũng chính vị ca ca ấy đem ta từ dưới hầm lôi lên, ném xuống trước mặt phiến nhân bán đi.

Tú bà một bên hung hăng bức bách ta, “Cười đi! Có nghe không? Người mau cười thật tươi cho ta!” Cười ư!? Như thế nào là cười, ta vốn đã không còn nhớ rõ làm sao mới có thể cười được.

Ta chỉ trông mong sao cho đừng bị nhận ra, từ đầu đến cuối đều quay mặt sang chỗ khác.

Mà có lẽ ca ca đã sớm quên mất ta rồi, vô tình vứt bỏ, nói như vậy vô tình quên đi cũng không có gì là lạ.

“Ái chà, làm sao tìm ra được cái thứ bại hoại cứng đầu này hay vậy, mà trông cái bộ dáng nửa sống nửa chết thể kia thì người làm ăn được cái gì?” Thanh âm từng vô cùng quen thuộc kia vang lên, khiến ta không kiềm được run rẩy. Tú bà hung hăng quất một roi nữa trên người ta, lại quay sang cười cười nịnh bợ: “Ngài yên tâm, Lương Đại Thiểu, tiểu nhân nhất định sẽ đem hần dạy dỗ cho thật ngoan ngoãn vâng lời mới thôi.”

Ca ca nâng mặt ta lên, vuốt ve, ” Chắc chắc, thật ra bộ dáng này xem kĩ cũng không tệ lắm.”

Lòng ta vừa nôn nóng lại vừa sợ hãi, ngực bỗng nhiên truyền đến một trận nóng ran, thỉnh linh nôn ra một búng máu.

Vừa nhìn thấy ta nôn ra máu, ca ca lập tức thủ lui về phía sau mấy bước: “Sao... sao lại học máu!? Mau làm cái gì đi chứ!”

Liền như vậy bị người khác lôi ra khỏi đại sảnh. Gió lạnh đầu mùa xuân cũng bắt đầu thổi tràn về, đến cả những kẻ khác cũng không thể nào thở nổi trong cái lạnh thấu xương ấy. Ta mơ hồ sờ soạng, nhất thời không phân rõ mình đang ở đâu, chung quanh vừa thấp lại vừa lạnh. Bỗng nhiên nghe được tiếng thùng thùng vang lên bên tai, sờ soạng qua lại, nguyên lai là bọn họ dùng tảng đá đem ta phong kín chôn sống bên trong.

Tâm một trận cả kinh, rồi lại rất nhanh bình tâm đi xuống. Vô lực tựa thân vào tảng đá lạnh băng, trong miệng vẫn là vị tanh nồng của máu. Ta cũng không biết chính mình có hay không mắc bệnh nan y, nhưng... có lẽ cứ như vậy mà chết đi, cũng không có gì là không tốt cả.

10. Chương 10

Nhưng, rốt cuộc vẫn không được yên bình ra đi, thân thể mê man một lần nữa cảm nhận được gió lạnh thổi lướt qua, ta như vậy vẫn là hạ xuống một đường lệ. Người ta đi tới đem ta lôi ra ngoài, dùng một tấm vải thô lớn bao bọc thân thể đã đông cứng của ta, bế lên vắt ngang ở trên xe ngựa. Cũng không có ai nói cho ta biết ta sẽ được mang đi đâu.

Mà, nếu biết thì đã làm sao. Thiên địa to lớn, vốn không có chỗ cho ta dung thân.

Vận mệnh của ta, còn phải trải qua bao nhiêu thăng trầm nữa đây.

Thân thể hoàn toàn không thể dậy nổi, ta một bên bị quán trong mảnh vải thô, một bên mơ hồ ý nghĩ, vốn tưởng rằng kiếp này rốt cuộc đã hết hy vọng trở về nơi ấy.

Bị đặt nằm cạnh bên bếp lò ấm áp, được người ta đưa vào miệng một ít canh gừng, khi đó tri giác bị đình trệ vô thức chìm vào cơn mê. Cứ như vậy nằm trên mặt đất mơ màng ngủ suốt một ngày, cho đến khi bị người lôi dậy mới tỉnh.

Mơ hồ nghe được có người nói chuyện, “Bẩm Thân công tử, đứa nhỏ này chính là thân thể suy yếu, không phải là vì mắc bệnh lao phổi.”

Thân thể không có lấy nửa điểm khí lực, lại cảm giác có người ở một bên ta nâng ta ngồi dậy, quần áo bị lột xuống, trên thân trần trụi. Có người dùng đầu ngón tay xoa nắn nhũ thượng của ta. Thoang thoang ngửi thấy mùi rượu, ra là ngón tay kia dính rượu, hương rượu cay nồng lan tỏa khiến ta nhất thời say đi.

Tuy rằng không biết sẽ bị người ta làm gì, chỉ biết là ngực rất đau đớn. Đau đớn đến nỗi ta trước mắt tối sầm. Đến một lúc lâu sau, khi được thả ra, thử sờ soạng đưa tay lên chỗ nóng rát, mới biết trên nhũ thượng đã bị xuyên một chiếc khuyên nhỏ.

Ba ngày sau, hạ nhân giúp ta tắm rửa chải đầu, cẩn thận mặc cẩm y cho ta, lại còn bưng đến cho ta một bát cháo thịt băm lút dạ. Cuối cùng, dẫn ta quỳ gối trước mặt một người.

Người nọ nâng mặt ta lên, nói: “Nếu có người nào hỏi, ngươi hãy nói ngươi là Hà.”

Lại là Thân.

Liền như vậy bị mang lên xe ngựa, rờn rã suốt một ngày một đêm. Ta vén rèm cửa ra, ngửi được những hương vị trong lành của cây cỏ, ra là mùa xuân đã về.

Xe dừng bánh. Có tiếng chân người đến nghênh đón. Đột nhiên, bị một người ôm chầm lấy cổ: “Hà nhi, phụ thân xin lỗi ngươi.....” Dù biết chỉ là diễn, nhưng lòng ta nhất thời vẫn cảm thấy bị thương.

Chỉ là... Bàn tay có vẻ triu mến kia, sao có chút cứng nhắc, tiếng khóc kia dù ai oán cỡ nào, ở trên mặt cũng chẳng thấy rơi lệ.

Có giọng nói cất lên bên cạnh: “Được rồi được rồi, tội cha con trả, cũng chẳng phải quá đáng! Lương Tử Kiêu, công tử của chúng ta vẫn chưa đòi mạng ngươi, chỉ lấy Tả Lương trang, coi như đã quá tiện nghi cho hạng vô sỉ như ngươi rồi. Mau giao người ra đây!”

Lương Tử Kiêu. Ngực ta một trận âm ẩm.

Đó không phải là cái tên mà mẫu thân luôn nhắc tới hay sao.

“Tả Lương Trang, Lương Tử Kiêu sớm muộn gì người cũng bị kẻ khác làm cho thiên đảo vạn quả”. Tiếng gào phẫn nộ của mẫu thân sau mỗi lần vô cớ đánh ta vẫn còn vang vọng bên tai, ta vĩnh viễn nhớ rõ.

Ta, khi đó vẫn không rõ cái tên này đối với ta có ý nghĩa gì, cho tới hôm nay mới đột nhiên hiểu ra.

Ta ở trong lòng hắc, ngực và lưng đều trở nên cứng đờ.

Hắn ngừng khóc, cũng thả tay ra. Có người lại đến lôi ta đi, ta cũng không phản kháng. Dĩ nhiên, đối với hắn mà nói ta chỉ là kẻ giả mạo đến nhận thân thích, vốn chẳng có quan hệ gì.

Bị đẩy xuống đất, có người dùng vật cứng nâng cầm ta lên, nghe tiếng động dường như là đang ngồi trên ngựa: “Lương Tử Kiêu, lệnh công tử là kẻ mù đúng không?”

“Hồi bẩm Lâu công tử, khuyến tử từ nhỏ thể nhược bệnh nhiều, thân lưu lạc giang hồ chẳng may gặp phải tên lang trung hạ lưu, nên mới bị mù và câm, chỉ mong công tử thương tình tha cho bọn ta.”

Lâu công tử ở trên ngựa cười lạnh một tiếng, “Thật sự là đáng tiếc cho một cái tuyệt mỹ nhan sắc.”

“Lột quần áo hắn ra để ta xem.”

Quần áo trên người liền bị xé nát trước mặt mọi người, tựa hồ như tìm chiếc khuyên ở trước ngực ta, ta im lặng chịu đựng đau đớn cùng tui nhục.

“Công tử, chiếc khuyên này là thật, hắn là thật.”

“Tốt! Lương Tử Kiêu, bổn thiếu gia tạm giữ người, một năm sau người mang hoàng kim ngàn lượng đến tìm, ta sẽ vui vẻ đem bích ngọc hoàn về khổ chủ. Người hãy nhớ kỹ, đến hẹn nếu trễ một ngày, đừng trách Lâu mỗ đem tiểu nghiệt chủng này chìm xuống đáy hồ Hoan Nhan, ha ha.” Dứt lời giục ngựa rời đi.

Tâm ta băng lãnh, Thân cứu ta một mạng, nhưng cái mạng ấy cũng chỉ kéo dài được một năm. Một năm sau gặp lại, ta có lẽ sẽ bị chìm chết dưới đáy hồ Hoan Nhan, vẫn mãi mãi chỉ là một linh hồn vô danh.

11. Chương 11

Huyền não qua đi, hạ nhân của Thân bỏ lại ta xong cũng mau chóng theo cửa sau chuẩn đi.

Lâu hạ thủ đem mớ quần áo còn lại trên người ta nhất loại lột bỏ, dây thừng thô ráp trói nhanh tay chân lại, thân thể hoàn toàn trần trụi bị trói ngược trên lưng ngựa, đi qua dòng người.

Ta đã đoán biết trước vận mệnh của mình sẽ chỉ có thể là như vậy mà thôi.

Chắc hẳn người của Thân đem ta từ Tường Vi lầu chuộc về, rồi cải trang ta thành Hà đưa đến nơi này, tất nhiên là phải có một ẩn tình nào đó. Mà ẩn tình này, vừa mới thông qua cuộc đối đáp giữa Lâu với người kia mới lờ mờ hiểu được vài phần.

Còn nhớ, lúc ta mơ hồ nằm cạnh hỏa lò, ta lúc ấy đã từng hảo huyền mơ tưởng rằng cái khối thân thể dơ bẩn này rốt cục cũng chiếm được một chút lòng thương hại từ Thân. Thật nực cười, ta rõ ràng là không tự biết thân phận, rõ ràng là si tâm vọng tưởng.

Lại nhớ tới cái đêm hôm trước được Thân ôn nhu.

Chính ta đã lầm mượn tình yêu của Hà, hiện tại buộc phải thay Hà chuộc tội, yêu thương hay hận thù của ta, tất cả đều là của Hà. Hồi tưởng cứ như vậy ủa về tràn ngập tâm thức, tâm huyết băng lãnh. Trong lòng dù hỏa châm đau đớn trong phút chốc nguội lạnh hóa thành ngày đại.

Từ trên lưng ngựa bị thả rơi tự do xuống đất, có kẻ đến giúp ta cởi bỏ dây trói, vừa nghĩ đến đôi cánh tay đau nhức đã có thể nghỉ ngơi, lại bị lập tức bị gập ra sau lưng, trói lại. Dây thừng vòng qua cổ, quấn quanh ngực mấy vòng khiến hô hấp cũng trở nên cực kỳ khó khăn. Ta cố sức vùng dậy, liền bị túm lấy, có kẻ tách chân ta ra, đem dây trói vòng xuống dưới, hạ thân bị dây thừng thô ráp cường hãm siết chặt.

Ta biết đây chính là khởi đầu, liền cắn chặt môi yên lặng chịu đựng. Mặt lại bị người khác nâng lên, “Hà công tử, người đã chuẩn bị *** thần thượng thức bữa tiệc nho nhỏ mà ta đặc biệt ưu đãi cho người chưa?”

Thoảng trong gió ngửi được hơi thở hắt càng ngày càng gần, ở rất gần trước mặt ta thu thấp giọng nói: “Đừng trách Lâu mỗ vô tình, nếu muốn oán thì hãy oán lệnh tôn của người đi.” Dứt lời đứng dậy cười lạnh, “Người đâu, đi gọi hộ viện các huynh đệ toàn bộ đến hết cả đây.”

Đầu dây lại bị treo lên khiến ta chỉ có thể nửa quỳ mà không thể trở mình. Hậu đình bị dây trói chèn vào, đầu gối bị cưỡng ép mở ra. Tư thế nhục nhã như vậy, đáng xấu hổ như vậy, lại bị bày ra trước mắt hết thấy mọi người.

Tiếng bước chân, có người đi tới, hắt nâng mặt ta, hơi thở nam nhân tiến gần phả vào người ta cuồng say mãnh liệt, như thế đã khiến ta không chịu nổi... lại bị người khác từ phía sau banh rộng miệng ra, đỉnh dị vật cứng rắn liền khai môi đi vào. Dị vật cực kì thô to khiến hô hấp nhất thời đình trệ, ta vô thức giãy dụa, lập tức bị kẻ phía sau đè mạnh xuống, từ từ gia tăng lực đạo, bắt đầu trườn lộn.

Đỉnh chóp thịt khí đâm thủng yết hầu, ta chỉ duy nhất cảm thấy muốn nôn mửa nhưng lại bị áp chế, phải nuốt ngược vào trong. Mặt bị nam nhân gắt gao đè ở bụng hắt, khiến ta không thể nào tái giãy dụa được.

Phát tiết xong, nam nhân rút cự vật ra, ta liền ngồi phịch xuống đất thở dốc, chưa kịp nghỉ ngơi, lại bị lôi dậy tiếp tục. Để cơn khổ ải này mau chóng qua đi, ta cố gắng trấn áp cảm giác ghê lợm, phối hợp cùng hắt, mong hắt mau chóng cảm thấy thỏa mãn, mau chóng buông tha.

Nhưng ta rất khờ dại. Cứ nghĩ sau khi hắt phát tiết thì ta có thể giải thoát được một chút. Thực tế lại không như thế, ngay lập tức đã có kẻ khác chờ sẵn ở đây nhảy bổ đi lên.

Hết người này đến người khác, không hề lưu tình đè ấn ta xuống, đem thịt khí sáp nhập trong miệng, ta dần dần mất đi ý thức, để mặc nam nhân bên dưới ra sức tổng đẩy.

Thân hình sớm đã không còn chống đỡ nổi, toàn bộ đều nhờ dây thừng treo trên cao mà trụ lại. Trên mặt lẫn lộn không phân rõ là lệ hay dịch bắn. Đây không phải là ta khóc thương tâm cho ta, mà là dịch thủy từ dạ dày nôn ngược trào ra pha lẫn thứ dịch nhớt nhúa cay xè, khiến khóe mắt không kìm được, vô thức tuôn lệ. Yết hầu sớm đã sưng đau, mỗi một lần bạo ngược va chạm đều là cực kì đau đớn.

Cố ý banh mặt ta ra để xem cho rõ ràng. Đứng một bên, cười lạnh nhìn thấy ta khổ sở nôn khan. Ta tại nơi tàn nhẫn ấy trong lòng bàn tay thở dốc lại lần nữa rơi lệ, thể xác và *** thần hoàn toàn vỡ vụn tan thành bụi khí.

Cảnh tử vô lực bị được nâng lên, Lâu nhẹ nhàng nâng một bên đầu đang rũ xuống, tầm tắc nói “Chắc chắn, thật là đáng thương.”

“Hà công tử, các tráng sĩ ưu trệ nhất của ta hương vị như thế nào? Người có muốn hảo hảo hưởng thụ lại thêm một lần nữa không?”

Ta ở trong tay Lâu bắt đầu run rẩy trở lại, tuy rằng không nhìn thấy, nhưng vẫn mở to mắt ngưỡng mặt đối với hắt. Hắt cười lạnh, đem ngón tay nhẹ nhàng lau đi trọc dịch dơ bẩn trên mặt ta, dùng ngữ khí lạnh khốc quay trở lại phân phó hạ nhân “Thỉnh Hà công tử đi tắm rửa đi, phải tẩy thật sạch tất cả các vết bẩn này có biết không!”c

12. Chương 12

Mộc luân bắt đầu xoay tròn, tứ chi gắt gao bị tách ra cột vào bốn góc bánh xe, bánh xe gỗ xoay vòng làm đầu ta chúi xuống nhúng vào trong nước lạnh. Thành linh không tránh kịp uống vào một ngụm nước lớn, bấy giờ mới hiểu được hàm ý tắm rửa mà hắt nói tới là gì.

Chậm chạp rời khỏi mặt nước, ta há to miệng đón vội một ngụm không khí. Bởi vì mắt không nhìn thấy gì, nên ta không thể biết được khi nào thì sẽ lại bị nhúng vào nước lần nữa, hoảng loạn nghe thấy tiếng cười thống khoái của bọn họ, vang vọng lại khi thì rất xa, có lúc lại rất gần.

Suốt cả một đêm dài, ta cứ nghĩ ta không thể nào chịu đựng vượt qua hết đêm nay. Nhưng, khi bình minh vừa lên ta vô lực được bọn họ thả xuống, thân thể tiếp xúc với đất lạnh, lúc ấy chỉ cảm hận bản thân tại sao vẫn còn sống.

Ý thức đã không còn rõ ràng, không biết là cái gì làm ta xoay tròn liên tục. Nước vơn vãi rơi đầy mặt đất, thân thể đã không còn một tia khí lực nào, cơ thể vô lực bị Lâu nâng lên, ngưỡng mặt ra đối diện với hắn, “Thế nào hả? Thứ này là ta đặc biệt mời thợ thủ công về chế tạo để phục vụ riêng cho Hà công tử đó.”

Nếu muốn tiếp tục tra tấn ta nữa, thì làm ơn hãy cho ta xin một chút thời gian để thở đi rồi sau đó muốn sao cũng được. Ta chỉ dám ở trong lòng âm thầm cầu xin.

“Người yên tâm, ta sẽ không để cho người chết dễ dàng như vậy đâu.” Lâu như nhìn thấu tâm tư ta. Gót giày hung tàn dẫm lên bàn tay ta, chà đạp nghiền nát.

Ta đau đớn như muốn lập tức chết đi, trong lòng sâu sắc cảm nhận được sự căm hận của hắn.

Lâu và mẫu thân đều dùng những phương thức trả thù khác nhau để đối đãi với kẻ thù, thế nhưng không hèn mà gặp lại giống nhau như đúc. Ông trời vẫn còn thương xót ta nhiều lắm, nên không cho phép ta tránh né vận mệnh khắc nghiệt của chính mình.

Cứ để mặc ta nằm như vậy hơn nửa ngày, chỉ cần như vậy thôi đối với ta đã là một ân huệ rất lớn rồi, trong tâm ta cơ hồ tồn tại hai chữ “cảm kích”.

Tới tận đêm mới có người đi đến. Vẫn không cho ta một mảnh xiêm y để che thân, chân trần dẫm lên đá vụn trên đường, dù đã sang xuân, nhưng khí trời vào ban đêm vẫn rất u tịch và lạnh lẽo.

Đi lên bậc thang gỗ, bước qua cửa lan can, ta bị ấn quỳ xuống.

“Nghe nói Hà công tử không chịu ăn cơm hả?” Lâu vẫn như vậy nâng mặt ta lên.

Khẩu khí tàn nhẫn giễu cợt “Chắc là hôm qua vì tham ăn quá, nên giờ trong miệng bị thương không ít a.” Hắn rất nhanh mạnh tay bóp chặt miệng ta, quay sang hạ nhân nói.

“Đem nến đến đây, ta phải cẩn thận nhìn cho kĩ mới được.” Ta chặt vật run rẩy thuận theo hắn mở miệng ra, cứ nhiên một giọt nến bỏng rát cực lớn rơi vào lấp đầy chỗ bị thương, ta nhất thời cả kinh nhảy dựng. Lập tức có người bên cạnh ghì chặt ta lại, mặc ta ở trong miệng tự sinh tự diệt.

“Chắc chắn, thật là đáng thương. Bị thương đến như vậy à, chẳng trách được không chịu ăn uống gì.” Lâu đưa ngón tay thâm nhập hạ bộ, dùng móng tay cào bấu vào phân thân đến sưng mọng rách toét.

Bị thuộc hạ Lâu mạnh mẽ ghì chặt, ta kiệt lực không còn hơi sức giãy dụa nữa, sau đó Lâu thả tay ra, những giọt nến lại thay phiên rơi xuống trên mặt, cả môi lưỡi cùng với nơi sâu nhất trong yết hầu không ngừng đau đớn tê dại.

Cánh tay bị buộc chặt ở sau lưng, hai chân dẹt ra trói chặt vào một thanh gỗ, liền như vậy bị treo ngược lên. Thành linh từng chỗ từng chỗ đau đớn lan đến khắp nơi trên da thịt, thì ra ở trên thanh gỗ kia, giang ngang rất nhiều ngọn nến, giọt nến rơi xuống đều tụ lại nơi mẫn cảm nhất giữa hai chân. Mỗi một giọt rơi xuống đều làm ta kinh hoàng đau đớn giãy dụa.

Mà ta càng giãy dụa, thì càng có nhiều giọt nến bỏng rát nữa rơi xuống trên thân.

Lâu túm chặt tóc ta, vật ngược mặt ra sau, hỏi: “Hà công tử, lúc này còn ý định không muốn ăn cháo nữa không?”

Khóe mắt ngăn nước ở trong tay hắn run rẩy gật đầu.

Lâu dùng đầu ngón tay quét đi nước mắt trên mặt ta, rồi như ôn nhu nói: “Đừng làm ra cái bộ mặt đáng thương như cánh hoa bị dập vùi trong giông bão thế kia, ta sẽ động lòng đó.”

Hắn buông đầu ta xuống, tiếp nhận bát cháo truyền đến. hạ nhân bưng cháo đến bên miệng, ta sợ hãi cắn đo không dám nuốt vào.

“Hay là muốn ta tự mình đến dứt Hà công tử ăn?” Sự uy hiếp của Lâu làm ta kinh hãi, đành phải cắn răng đem cháo nóng tràn vào trong miệng, trong lòng biết rõ đây chỉ là cố ý trêu cợt. Nhưng vẫn cố hết sức... nuốt xuống, đau đến toát mồ hôi lạnh lấm tấm chảy đầy trên trán.

“Ngoan, nhìn xem ta rất yêu bộ dáng này của Hà.” Lâu mang theo thanh âm cười lạnh, xoa xoa đầu ta. Ta không dám nghịch ý hấn, thống khổ đem cháo nóng trong bát nhanh chóng nuốt hết vào bụng.

Lâu dùng một chiếc khăn nhỏ từ tốn lau đi mồ hôi trên trán ta, bàn tay ấy thật nhẹ nhàng ôn nhu, một bên thanh âm vẫn như cũ lạnh khốc vô tình, “Người không cảm kích ta thủ hạ lưu tình sao? Đáng lẽ ta phải thưởng người một chén cháo ớt chứa đầy xương cá mới đúng kia.”

“Với tội ác tày trời mà phụ thân người gây ra, cho dù có đem người ngũ mã phanh thây cũng chưa chắc đã tiêu hết mối hận trong lòng ta.” Trong giọng nói hằn sâu thù hận ấy lại khiến ta lần nữa phát lạnh.”Chỉ tiếc một điều, trước gương mặt yêu kiều bé nhỏ này, ta lại nghĩ nếu người không phải là nghiệt chủng của Lương gia, thì có lẽ bản công tử sẽ đối đãi với người thật tốt để hảo hảo yêu thương một lần.”

Bàn tay dọc theo đầu vai hoạt đến biên thắt lưng, nhẹ nhàng chạy dọc xuống khoảng giữa hai mông. Rồi thỉnh thoảng hững hờ đá ta ngã văng ra sàn.

“Người đâu, thay ta cẩn thận khoản đãi Hà công tử đi. Ta muốn hấn phải thật thoải mái từ từ hưởng thụ tư vị của cuộc sống!”c

13. Chương 13

Từ đó về sau, Lâu thường xuyên bảo kẻ khác bức ta ăn cơm. Nếu thân thể ta bị tra tấn mà trí thương, hấn sẽ mời đại phu đến lo việc trị liệu cho ta.

Mà hết thấy những thứ này, bất quá cũng là vì hấn muốn kéo dài sự tra tấn này nhiều hơn nữa thôi.

“Có một biện pháp mà ta suy nghĩ đã rất lâu rồi.”

Lâu luôn luôn nhẹ nhàng nâng mặt ta lên, khiến ta ngưỡng mặt đối diện với hấn. Hấn luôn dùng phương thức như vậy, không cố ý vũ nhục. Vuốt ve gò má ta, ngữ khí hơi hợt nghe như không mấy quan trọng, “Tên súc sinh kia từng hủy đi thứ đẹp nhất trên đời này của ta.”

“Ta muốn hấn phải dùng thứ tuyệt mỹ nhất của hấn để bồi hoàn lại tất cả.” Đầu ngón tay hấn mân mê đảo qua môi ta, “Chậc... cũng giống như người vậy, như một thứ sinh mệnh tươi đẹp chảy rạng ngời trong đóa hoa sen vừa chớm nở...”

“Hấn hủy của ta, ta sẽ hủy của hấn, người nói xem như vậy có được tính là công bằng không?”

Sau những lúc tra tấn ta, hấn lại hỏi: “Nói vậy để trêu Hà thân yêu thôi, chứ thường ngày chắc lệnh tôn đại nhân nhất định rất sủng nịch người lắm? Chậc... tội nghiệp, ta e rằng hấn căn bản cũng không thể nào kiếm nổi ngần ấy số hoàng kim để chạy tới cứu người về đâu, đáng thương a... ha ha.”

Ta không hề phản bác lại lời nói đó.

Phụ thân xem ta như thứ nghiệp chương vô liêm sỉ đáng bị đuổi ra khỏi gia môn. Mà ca ca cùng các tỷ tỷ, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ hội nhìn ta lấy một lần.

Ta chỉ là kẻ tránh không khỏi số phận khắc nghiệt, là thứ nghiệt chủng hổ thẹn nhất của Lương gia, vô luận là người phụ thân nào, cũng chưa từng có ai yêu thương ta. Nếu Lâu biết được điều này, liệu có cảm thấy thất vọng hay không.

Cho dù ta không phải Hà, nhưng vẫn là người mang họ Lương thị. Tuy rằng chưa bao giờ từng hy vọng hay khẩn cầu ai bất cứ điều gì, nhưng hình ảnh người phụ thân kia trong diễn cảnh xa xôi của ngày hôm đó, chợt tái hiện vọng về, cái loại cảm giác xa lạ ấy đẩy lên làm ta không khỏi chua xót đau lòng.

Có lẽ hấn vĩnh viễn sẽ không bao giờ biết được, ta thay Hà chịu tội, cũng đồng thời chính là con ruột của phụ thân.

Có lẽ cho dù có một ngày nào đó nếu hắn biết được, hắn cũng sẽ thờ ơ giống như bọn họ, rốt cuộc sinh mệnh của ta chỉ có thể sinh ra tội ác.

Lâu vẫn sẽ tiếp tục dùng cơ thể của ta để báo thù.

Hắn không tự mình bức ta. Hắn chỉ khoanh tay sai khiến thủ hạ của hắn, làm theo theo những yêu cầu ác nghiệt của hắn. Hắn ngồi ở trên ghế, chậm rãi thưởng trà, luôn luôn nâng mặt ta lên, bắt ta ngửa mặt đối diện hắn.

Tuy không nhìn thấy gì, nhưng ta khả dĩ vẫn cảm thấy ánh mắt cừu hận của hắn nhìn ta, ánh nhìn lạnh lùng, chăm chăm nhìn ta thống khổ.

Hắn đem dị vật ấn vào môi ta, “Tối đây, liếm nó đi, bằng không một chút nữa nó sẽ khiến ngươi rất khó chịu đấy.”

Ta hoàn toàn tin tưởng sự uy hiếp ấy. Lại chỉ có thể dưới ánh mắt tàn nhẫn tràn ngập trêu đùa, chậm rãi thè đầu lưỡi ra.

Khối ngọc lớn bằng lãnh, với chiều dài làm ta kinh hãi. Ta phải cố hết sức dùng đầu lưỡi làm nó trở nên ẩm ướt và ấm áp hơn. Nhưng vô luận là như thế nào, vô luận ta phục tùng ra sao, vẫn giống như vậy nhận lấy hết thống khổ này đến thống khổ khác.

Lặng lẽ buông đầu xuống, tỳ trán trên sàn nhà, chờ đợi khối ngọc bằng lãnh kia xâm nhập.

Nhưng Lâu không cho phép ta làm như vậy, hắn dùng ngón tay lòn dưới cằm nâng lên mặt ta lên.

Đối với loại tư thế khuất nhục này, ta dĩ nhiên cảm thấy như chết lặng. Thuận theo nhếch miệng lên, đỉnh ngọc lớn chạm vào hậu đình, khối bằng lãnh khiến ta vừa chột dạ vừa căng thẳng.

Lâu tựa hồ cực kì vừa lòng dõi theo từng phản ứng của ta.

Ngọc lớn xoay tròn chậm rãi tham lam tiến vào, ta vốn đã chuẩn bị sẵn việc sẽ bị đột ngột xâm phạm. Sau đó cứ như vậy chậm rãi tra tấn, ngược lại khiến ta chết đứng, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn. Ý thức không tập trung lại được, tạo ra chỗ nhạy cảm, khối ngọc lạnh băng ma sát nội bích, thông thả thâm nhập. Sâu đến nỗi, cảm giác như muốn xuyên thủng lấy ta.

Đỉnh tiến đến chỗ sâu nhất, gần như chạm được tới ngực, lại đột nhiên rút mạnh ra.

Ta ngay lập tức ngã vào lòng bàn tay của Lâu.

“Ta thật sự càng ngày càng thích tra tấn ngươi rồi.” Lâu ở bên tai nhẹ nhàng nói.

Ngược lại tựa như bảo tố, ta gần như quỳ cũng không vững. Hai tay bị trói lại, mười ngón tay bấu chặt vào sàn nhà. Mặt bị ngửa lên cao, tay của Lâu gắt gao đè trên cổ, hô hấp cực kì khó khăn. Ý thức cũng đã trôi tuột theo mây gió, thân thể lại giống như vũ nhai không ngừng tàn phá.

Lâu không hề muốn buông tha ta một giây nào, “Biểu hiện này của ngươi làm cho người ta say đắm a.” Lâu thì thào, giống như trêu đùa, đem số rượu còn lại trong ly đổ lên mặt ta.

Hãy buông tha cho ta đi, một lát thôi cũng được.

Ngay cả người chấp hình cũng đổi quá vài lần rồi, nhưng Lâu vẫn chưa tận hứng.

Hắn banh miệng ta ra, đổ rượu vào khoang miệng, chậm rãi nhìn thấy gương mặt ta từ tái nhợt chuyển thành ửng đỏ.

“Đến tột cùng, cái loại được gì mà lại lợi hại như thế, đến ngay cả khóc cũng không khóc được, thật sự là rất đáng thương.” Trong giọng nói ấy, lại không hề có nửa điểm thương hại nào.

Ta rốt cuộc không chịu đựng nổi, ngắt đi.

Không biết đã hôn mê bao lâu, tỉnh lại, nghe được thanh âm của Lâu ngay tại bên tai, không khỏi co rúm từng trận run rẩy. Lâu vừa nhìn thấy thảm trạng ấy, lớn tiếng cười to: “Tất nhiên, Hà công tử phải sợ ta như vậy rồi...”

Cả người đau nhức không nâng nổi lấy thân, Lâu vỗ vỗ lên mặt ta, “Ta muốn người ngày ngày đêm đêm đều phải ở cùng với ta, thấy sao hả?”

Hắn lôi ta dậy, bước vài bước lớn đến gần đầu cầu thang, rồi buông tay mặc ta té ngã lăn xuống từng bậc: “Hà, từ nay về sau nơi này sẽ là chỗ ngủ của người, cứ tùy tiện mà thoải mái đi.” Một sợi dây thừng trói tay ta nối với đầu tay vịn của đầu cầu thang.

Dây thừng quá ngắn, ta không thể nằm xuống được. Hơn nữa, ta cũng không biết phải nằm như thế nào trên cầu thang. Hậu đình đau nhức khiến ta không dám ngồi thẳng, đành phải miễn cưỡng nghiêng người dựa vào tay vịn, đầu tựa lên gối.

Một ngày trôi qua, tưởng chừng vô tận.

14. Chương 14

Dần dần cũng tập thành thói quen ngủ trên thang lầu. Tuy rằng lúc đầu khó có thể đi vào giấc ngủ, mà sáng dậy thân thể lại đau nhức khó chịu, nhưng ta không còn lựa chọn nào khác ngoài việc buộc phải học cách quen dần với nó.

Ban đêm cũng phải qua hai ba lượt, Lâu cho thủ hạ của mình gác ở thang lầu, khi thì cố ý đem giọt nén nhỏ xuống người ta, khi lại tùy ý dẫm dẫm. Đôi lúc bất chợt ở trong mộng bừng tỉnh, giật mình nhồm dậy, rồi đợi đến khi bốn bề yên tĩnh mới dám tái nằm xuống.

Có khi nửa đêm, Lâu đến bức ta tỉnh, chỉ cần là hấn hứng thú thì sẽ bắt ta quỳ bên giường hắn, bưng nén, quỳ đến hừng đông.

Lâu sai thị nữ, bức ép ta học cách hầu hạ hắn.

Trọn bộ trà đạo, trà không được dư một lá, nước phải nấu đủ lửa. Mười ngón gần như bị phỏng chín. Lâu nâng ngón tay ta lên miệng thổi, miệng thì phun ra những lời nói thương hại, trong khi đó lại gọi thủ hạ mang roi mây đến. Trên lưng chẳng chừa lại vết roi ứ đỏ, hỏa lạc đau đớn. Ban đêm chỉ có thể tựa lên thang vịn, không dám nằm ngủ.

Trên người không biết đã trúng bao nhiêu roi, tổng cũng học xong cách hầu hạ Lâu thay quần áo, rửa mặt, chằm rượi, sờ soạng sửa sang lại mếp giường, cố không để lưu lại một nếp gấp nào.

Cúi người quỳ xuống giúp Lâu mang giày, bỗng nhiên hắn xoa xoa lưng ta, rồi như tự nói: “Thông minh như vậy, chỉ tiếc lại mù.”

Giờ khắc này như thanh phong tế vũ, ngay sau đó liền có lẽ sẽ là hung tàn tra tấn. Ta sớm đã tập quen với những hỉ nộ vô thường của Lâu.

Ban đêm, bỗng nhiên tỉnh giấc, phát giác cả thân mình như được ai đó ôm chặt trong ngực. Lâu từ phía sau chồm lấy ta, bỗng ta đặt trên đầu gối hắn. Ta không dám động, đang mơ hồ tưởng như trong cõi mộng. Thì một vạt tay áo gấm rộng lớn vây quanh ôn nhu ôm lấy ta, vừa mềm mại lại vừa lạnh lẽo.

Lâu cứ như thế ngủ đi, hấn gối đầu lên má ta thiếp ngủ, gần sát bên tai khe khẽ tiếng thở đều.

Đêm tối lại trở về với vẻ ngoài trầm tịch vốn có của nó. Trong lòng giờ mới bắt đầu hoàn hồn giật mình, nếu là mộng, thì rõ ràng đã không cảm thấy dây thừng đang trói ở tay.

Đáy lòng lơ mơ đoán biết, ngày mai tất sẽ không được yên ổn.

Quả nhiên sáng sớm, đã bị trói lên giường nước. Vừa được thả xuống, tay chân liền bị trói trên một tấm ván gỗ, phía dưới tấm ván gỗ có đặt bánh xe, có người đẩy mạnh xe gỗ, tư thế của ta như thế liền bị xoay tròn theo chiếc xe.

Ta cúi đầu xuống, bên tai loáng thoáng nghe thấy tiếng cười suông sã của nam nhân. Bọn họ vây quanh một xa, vây thành một vòng thay phiên dùng tay đánh ta. Hậu đình hoàn toàn phơi bày trước mặt kẻ khác, mà ta chỉ có thể bất lực để mặc những hành động trêu đùa tàn ác liên tục trút xuống trên thân.

Đột ngột họ dừng lại, đầu óc ta vẫn còn choáng váng. Lại bị ấn xuống, cảm thấy có cái gì đó từ đỉnh tiến vào. Một dị vật cứng rắn lạnh như băng, thì ra là khối ngọc bồng ngày ấy.

“Cái này gọi là ‘nhân xa’ đó, thấy chưa!”

Lại là dùng ngọc bồng chống trong nội thể, khi mộc xa được đẩy về phía trước. Thất lưng đau đến không dậy nổi.

Bọn họ lại thấy thú vị, đoạt lấy nhân xa. Bị cắm vào quá sâu đến nỗi lại khiến ta không ngừng nôn mửa, nôn đến xuất huyết.

Ngọc bồng bị rút ra, có người tiến lên, đâm thẳng vào, thật sâu, rồi đẩy xe một cái, chuyển tiếp xoay tới chỗ người khác.

Cho đến lúc không còn ai tiến đến, ta mới phát giác chính mình đang bị phơi dưới ánh nắng. Thần trí dật dờ nửa tỉnh nửa mê, từ hậu đình uest dịch chậm chạp chảy ra.

Bốn bề lặng lẽ như tờ. Ta cố thử mở to mắt, vẫn chỉ là một mảnh hắc ám. Ta cũng không thể nào phân rõ được, đây là ngày hay đêm.

Thử cố lay động một chút, dây thừng lại trói quá chặt, vốn không có khả năng thoát khỏi. Bất lực không kiềm nén nổi, nhân lúc không có ai nhìn thấy len lén rơi lệ.

Trời bỗng nhiên đổ xuống một cơn mưa nhẹ nhàng.

Tựa hồ Lâu cũng đã quên mất ta. Dầm mưa suốt cả một đêm, mãi đến khi có người tới, ta đã mất đi tri giác hoàn toàn chìm trong cơn mê.

Miễn cưỡng nuốt hai miếng cơm, chỉ mong có thể nằm một lát. Nhưng lập tức lại bị kéo dậy, kéo tới một chỗ gần như chân ko chạm đất, bị người ta đẩy lưng một cái, liền ngã vào trong.

Ta dựa vào bức tường phía sau lần mò xoay người, đã cảm thấy bất an. Đó là một cái ***g không mấy lớn, chỉ đủ chỗ để xoay người. Tay của ta không biết là nên đưa ra hay rút về, sau đó mơ hồ chạm vào một thứ gì đó trơn trơn ẩm ướt và lạnh ngắt.

Từ bốn phía trên mặt đất, nơi nơi đều là vách tường, ta không có chỗ để trốn, chỉ có thể ôm chặt hai cánh tay hoảng sợ đứng giữa ***g sắt. Sự kinh khủng chạy dọc xuống đôi chân trần, gương mặt ta trắng bệch không biết làm sao, chỉ cố đỡ lấy thân không dám để mình ngất đi.

Nhìn thấy bộ dáng run rẩy hoảng loạn của ta khiến người bên ngoài ***g sắt khoan khoái cười lớn. Tiếng cười kia đột ngột ngừng lại, vừa đúng lúc có một con gì đó từ đỉnh ***g rơi xuống trên vai, giật mình ta đưa tay hất ra, lại vô tình làm cửa ***g mở toan, liền dốc hết sức lực bỏ chạy, nhưng đầu va vào trên thân một người.

Cơ hồ ngã vào lòng hân, ta bất chấp tất cả, ngón tay bấu víu nắm lấy xiêm y người nọ, thân mình run rẩy giật lùi.

Ngay lập tức phát giác bờ ngực kiên cố này cũng là của Lâu.

Trong lòng phát lạnh, nới lỏng tay ra, chỉ còn chờ đợi bị lôi quay trở về xà lung.

Sau lưng đã có cánh tay chồm tới, bắt chặt, đem ta gắt gao thu vào trong ngực.

Đáy lòng là một mảng mênh mang.

Sợ hãi cũng nhanh chóng tan biến thay vào một cõi lòng miên man tĩnh lặng, ta cứ như vậy ở trong ***g ngực hân, từ từ mất đi ý thức.

15. Chương 15

Giật mình ngồi dậy.

Ngón tay sờ soạng chạm vào chần đệm mềm mại dưới thân, liền sợ hãi đứng bật dậy, từ trên trán liên tiếp nhỏ xuống nệm gấm những giọt nước ầm ướt đầy hoảng loạn.

Khó khăn lắm mới mò mẫm tìm được tới cầu thang, nhưng bất giác đầu trọng chân khinh, choáng váng như muốn ngã xuống.

Phía sau lại truyền đến tiếng gầm nhẹ của Lâu, “Hà!” Ta hoảng loạn đứng dậy, mờ mịt nhìn về hướng hân. Cảm giác được hơi thở thịnh nộ càng ngày càng tới gần... ta giật lùi ra phía lan can, chỉ còn chờ chường quật đánh tới.

Như thế nào cũng không nghĩ ra tại sao mình lại có thể ngủ trên giường của Lâu. Cảm giác choáng váng vô cùng khó chịu, lại không biết sẽ phải chịu sự trừng phạt như thế nào. Tay của Lâu nắm chặt vai ta, ta bất giác run rẩy, nhưng cũng không dám trốn tránh.

Chờ mãi vẫn chưa thấy đau đớn xuất hiện, chợt hân vòng tay ôm ngang người ta từ cầu thang thượng phóng nhanh về phía giường.

Đặt ta ngồi xuống, nửa thân đắp chần, ta ngồi yên không dám nhúc nhích, hoang mang không rõ Lâu sẽ xử trí ta như thế nào.

“Lại đây, bưng chén cháo lên.”

Ta đưa tay nhận lấy chén cháo, cầm lấy cái muỗng nhưng loay hoay mãi cũng không đưa được lên miệng. Chiếc muỗng sứ khua vào thành chén, vang lên những tiếng leng keng khe khẽ.

Lâu giành lấy cái chén, múc một muỗng đầy đưa vào trong miệng ta, ta cố chịu nóng nuốt vội xuống không hề suy nghĩ. Lâu nâng nhẹ cằm ta lên, ôn nhu hỏi: “Nóng lắm à?”

Ta hoảng loạn lắc đầu. Lâu buông chén xuống, đem ta kéo vào trong ngực hân, “Hà, người sợ ta như vậy sao!?”

Ta càng không ngừng run rẩy, hân càng ôm ta chặt hơn, lại càng khiến ta mất đi tự chủ.

Uống xong một thang được, Lâu nhẹ nhàng đặt ta nằm xuống. Chần đệm mềm mại tựa như bông bênh trên mây. Lâu thổi tắt nến, rồi tiến lại gần, bàn tay lần vào trong chần vuốt ve thân thể ta.

Người ta cứng đờ, để mặc hân vuốt ve. Bàn tay luồn dưới lưng áo, phủ lên eo lần mò tới lui, ta cố ngăn không cho bản thân run rẩy khi những ngón tay của hân lướt qua, dao động giữa hai chân. Lâu lật tung chần lên, khí lạnh về đêm cùng sự nồng nhiệt từ đôi bàn tay kia, khiến da thịt như tê cứng lại.

Lâu nắm lấy chân ta, kéo đến bên môi, đầu răng khe khẽ cắn, cảm giác ngứa ngáy lan ra khắp cơ thể làm ta không khỏi co rút. Nhưng hân vẫn dụng lực như vậy, đem cả ngón chân ngậm vào trong miệng, lưỡi chậm rãi đảo qua từng đầu ngón một, ta rùng mình chìm trong mê muội.

Hai chân bị dẹt ra đặt trên nệm, hân nắm chặt mắt cá chân trong tay, nửa điểm không thể nhúc nhích. Lâu cúi đầu xuống, *** té hôn sườn chân, đầu lưỡi theo bắp đùi chậm rãi hoạt đến đầu gối, ta chỉ cảm thấy những nơi hân tiến đến đều khiến thân thể ta trở nên cứng đờ. Hân vùi mặt trên bụng ta, hít vào thật sâu, hân hân nói, “..... vị hương của Hà, Hà của ta... a...”

Từ từ trượt dần xuống dưới, đột ngột hôn lên phần thân ta. Ta cả kinh muốn né tránh, lại bị gắt gao đè lại. Cả phần thân đều bị Lâu ngậm vào trong miệng, tràn ngập lực đạo liếm mát, ta cảm thấy phần phần thân ở trong miệng Lâu dần dần đứng lên, càng ngày càng phồng lên ần ần đau đớn. Lâu rời khỏi đỉnh, đem tiểu cầu mềm mại bên dưới ngậm vào, ta vô lực tìm nghĩ cách giãy dụa, eo lại theo lưỡi hân khê rung động. Trong lòng không có chút tin tưởng ngờ vực, Lâu cứ như vậy sẽ đem ta nuốt trọn.

Toàn thân thanh nhuyển bị lật sắp lại, ta quỳ phủ trên giường, ngón tay bấu chặt vào đệm gối. Lâu từ phía sau bế ta kéo giật về, hôn dài từ cổ xuống lưng. Tay hân mân mê nắm lấy khối thân thể mềm mại giữa hai chân nhu lỏng, ta không kiềm được thuận theo hân đem hậu đình nâng lên, mặt áp chặt vào nệm, trong lòng hoàn toàn trống rỗng.

Đầu lưỡi chậm rãi hoạt đến biên mông, dao động qua lại, lần nữa nâng ta lên, cảm giác ướt át nhẹ nhàng đảo qua hậu đình. Ta trong chốc lát mất đi phương hướng, lại bị hân lôi trở về, đầu lưỡi lê dài đảo khắp

mọi nơi, nông sâu tiến vào.

Cái loại cảm giác nói không nên lời này, không phân rõ là thích hay ghét. Hô hấp của ta càng lúc càng cuồng loạn, há miệng thở dốc như cá thiếu nước.

Lâu đem phân thân tiến nhập, ta cắn chặt môi, vĩnh viễn vẫn là đau đớn như vậy, một lần hay một trăm lần, cũng không có gì khác biệt.

Lâu nâng ta lên, kéo ta lại gần hân, đầu đỉnh cứng rắn của Lâu ma sát nội bích, vừa di chuyển vào sâu liền đau đến mồ hôi lạnh ứa ra lấm tẩm đầy trán. Hân bế ta lên, đặt ta ngồi trên người hân. Phân thân nam nhân lập tức toàn bộ khế nhập, cả người tê liệt chấn động như muốn ngất đi. Nhưng Lâu lại ôm chặt lấy ta, hôn ta.

Giống như phải hôn ta đến chí tử, Lâu hôn ta lăn lộn qua lại, cuồng nhiệt hôn khắp toàn thân, vừa hôn vừa ôm chặt lấy ta, khiến ta không làm sao thở nổi.

Thân thể yếu nhược, ta để mặc hân vỗ về chơi đùa, vì căn bản dưới thân đã hoàn toàn mất hết khí lực. Lâu hôn những giọt mồ hôi lấm tẩm tứa ra trên trán ta, ôm chặt ta, liền như vậy đi một mạch đến phòng tắm.

Nước bồn ấm áp, Lâu càng thuận lợi tống đẩy lại chậm rãi tẩm nhập trong nước, có cảm giác tựa như chỗ mẫn cảm bị thương kia cũng mau chóng bình phục. Lâu ngay tại trong nước cuồng vọng bắn ra.

Sau khi tắm rửa, Lâu giúp ta lau khô thân thể. Đặt đầu ta gối lên cánh tay hân, dưới lớp chăn vòng tay qua vai gắt gao ôm chặt ta trong ngực. Như thể sợ ta biến mất, siết chặt lấy, không chịu buông tay. Xương cốt dường như trở nên mềm nhũn, thời khắc này lại giống như muốn hòa tan vào ***g ngực ấm áp kia của Lâu.

Tình cảnh này, không phân rõ là bi hay là hỉ.

Đến khi tỉnh lại, đã không thấy Lâu đâu.

Đầu vẫn còn đau âm ỷ. Đang muốn nghiêng người ngồi dậy, bỗng nhiên từ đâu có người lớn tiếng xông tới quát mắng xối xả, chưa kịp định thần, đã bị hân túm lấy tóc giật mạnh xuống giường.

Trên má liền tiếp trúng hai cái tát tóe lửa, ta choáng váng ngã nhào trên đất.

Người nọ đối ta quát tháo: “Hạ lưu vô sỉ, còn dám ngang nhiên ngủ trên giường của thiếu gia!!” Từng cước từng cước hung hăng giáng xuống trên người, trong miệng không ngừng chửi rửa liên hồi. Ta bị hân mắng đến đặc ừ cả tai, run rẩy giật lùi ôm lấy thân mình bảo vệ hạ thể. Trên người khắp nơi đều là dấu hôn mà Lâu lưu lại.

“Phúc bá!” thanh âm của Lâu theo cửa truyền đến.

Người nọ bị quát liền ngừng trọng, nhưng chưa đầy một khắc, ngữ thanh đột ngột chuyển biến từ rống giận sang khốc lóc tỉ tê, “Thiếu gia, người chó quên hân là cừ hận của Nhâm gia.” Lâu im lặng không nói gì. Người nọ quay đầu lại hướng ta phỉ nhổ, “Sao có thể vì tên *** tiện này mà làm ô uế thanh danh của thiếu gia được.”

“Thiếu gia, nếu không phải vì họ Lương kia *** đồ, tiểu thư đâu đến nỗi phải ôm hận thất cổ tự vẫn. Nhâm gia đáng tiếc chỉ còn lại duy nhất mỗi thiếu gia là người nối dòng, cùng lão nô sang hèn nương tựa lẫn nhau, vậy mà.....”

“Phúc bá, được rồi.” Lâu chặn lại lời hân, trầm giọng nói: “Chuyện này.... Ta tự biết cân nhắc, người lui xuống trước đi.” Phúc bá kia thở dài một tiếng, phất áo lui xuống.

Lâu thất thần ngồi xuống, trầm mặc thật lâu, rồi mới vươn tay đem ta từ trên mặt đất kéo vào ***g ngực, thì thào nói: “Nếu người không phải là Hà cũng không phải mang họ Lương thị... thì sẽ tốt biết mấy.”

16. Chương 16

Kiên nhẫn Phúc bá, Lâu cũng không mang ta lên giường ngủ nữa. Mà trải một tấm thảm nhung nhỏ để bên cạnh giường, mỗi lần Lâu cùng ta qua đêm, hân đều bế ta đặt nằm ngủ trên đó.

Có khi ngủ đến nửa đêm, Lâu tỉnh dậy thỉnh thoảng hôn ta, rồi lại bồng lên giường một lần nữa.

Dường như Lâu dự cảm đến những ngày yên bình như vậy sẽ không kéo dài bao lâu, hẳn vĩnh viễn muốn chiếm hữu ta, muốn khoanh khắc ôm lấy ta hóa thành vĩnh cửu.

Hắn bảo ta mặc vào quần áo của phó thị, ngày ngày vẫn bắt đầu công việc hầu hạ hắn như thường lệ. Trước mặt người ngoài, Lâu luôn tỏ ra hết sức lạnh nhạt. Đến khi không có ai, bất kể là đâu bất cứ lúc nào Lâu cũng có thể đem ta kéo vào trong ***g ngực. Không để cho ta kịp tránh né cuồng loạn hôn những nụ hôn thật sâu đầy khát dục, bàn tay luồn dưới xiêm y, chạy loạn khắp nơi. Mặc cho những tách trà, cùng quần cờ rơi vãi lung tung.

Trên người thường xuyên bị hắn vằn vện đến ửng đỏ, dấu ngón tay dục đều khắp cơ thể.

“Vì sao vẫn sợ ta như vậy?” Tuy rằng hỏi vậy, nhưng Lâu cũng không quan tâm quá nhiều đến phản ứng của ta.

Lúc hắn ôm ta, ở trên người tùy ý đụng chạm, mang ta mặc sức đùa nghịch, hẳn rất thích xem bộ dáng bị trêu chọc của ta, ta biết chính mình, bất quá cũng chỉ là một món đồ chơi để hắn thỏa sức vui đùa, không hơn không kém.

Cũng có lúc hắn rất ôn nhu. Lâu hay thích đặt ta ngồi trên đầu gối hắn, dùng miệng mớm rượu cho ta. Vì biết mất ta nhìn không thấy gì, hắn luôn như vậy nhẹ nhàng dứt cho ta ăn. Có khi chưa ăn đến một nửa, thì đã bị hắn bế lên đi đến bên giường.

Tuy là như vậy, dù ta đã tới rất nhiều nơi, có điều chỉ là mới nhìn qua, chưa từng nếm thử. Rốt cục cũng đã biết tư vị của những quả táo mà lúc xưa ca ca và các tỷ tỷ thường xuyên ăn là như thế nào.

Nguyên lai chua chua ngọt ngọt, là như vậy.

Từng len lén nhặt vụng những hột quả dư thừa bị vứt đi, ai ngờ chỉ vừa mới bỏ vào trong miệng, còn chưa biết qua vị gì, đã bị ca ca bắt được đánh cho một trận.

Bao nhiêu kí ức xa xôi hết thảy vọng về.

Hột quả kia nằm rơi vãi trên đất, ca ca liền lập tức dẫm chân nghiền nát. Ta vẫn lặng lẽ nhặt vụng lại, bỏ vào miệng một mình thưởng thức chút tư vị ngọt ngào hoà lẫn trong bùn đất.

Lâu chỉ biết mỗi một việc là ta rất thích ăn táo, liền thường lấy táo để dụ dỗ, trêu đùa ta.

Nhiều năm về sau ta mới biết, mùi vị của táo cũng chỉ là như vậy, hay là những thứ đã quá lâu không có được, đến cuối cùng khi có được rồi thì hoàn toàn vô nghĩa. Đó là lần cuối cùng ta vì thứ không có được mà khóc lóc.

Từ đó trở đi ta cũng học được một bài học rằng không bao giờ cho phép bản thân hy vọng viễn vông. Bởi vì trên đời này vốn không có thứ gì là thuộc về ta cả. Kể cả sự sủng ái của Lâu.

Lúc không có Lâu, Phúc bá hoặc người của Phúc bá thường xuyên đến gây khó dễ cho ta. Bọn họ cho rằng miệng ta không thể nói, chỉ cần không lưu lại vết sẹo trên người, thì Lâu căn bản không thể nào biết được.

Nhưng ta cũng hiểu được, cho dù nếu Lâu biết được hết tất cả thì sẽ như thế nào, Hà rốt cuộc cũng vẫn là cừu nhân chí tử của gia tộc hắn.

Ta cũng không rõ bản thân có cái gì hấp dẫn được hắn, và có thể duy trì được bao lâu. Những hỉ nộ vô thường của Lâu, hẳn có thể trong một đêm tha thứ hết cho ta, cũng có thể bất cứ lúc nào vứt bỏ ta như vứt một đôi hài cũ nát.

Đối với sự trừng phạt của Phúc bá, ta cũng chỉ có thể im lặng chịu đựng. Tuy rằng nhìn không thấy, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sắc mặt của hắn đối diện ngay trước mặt ta, chỉ hận không thể đem ta băm thây vạn đoạn. Lâu thành lệ, những lúc Lâu vừa rời đi, thuộc hạ của Phúc bá sẽ lập tức đến đem ta mang đi.

Trên mặt đất trải dài đá vụn sắc nhọn, bắt ta chân trần dẫm nát trên mặt thoi ma. Hoặc những đêm tối trời giông bão, hắn lôi ta ra ngoài bất kỳ gôi trên ghê. Thậm chí còn đem ta vứt lên một chiếc thuyền nhỏ bị đục lỗ chỗ, đơn độc giữa hồ.

Ta cái gì cũng không nhìn thấy, hai ngày hai đêm, xung quanh chỉ có mờ mịt tiếng nước. Là ban ngày hay ban đêm, cũng không phân nổi. Trời vẫn vũ bỗng nhiên đổ xuống một trận mưa lớn. Ta mơ hồ không nhớ nổi, là ta còn sống hay đã chết. Đây là nhân gian hay là địa ngục.

Đợi đến khi Lâu tìm được, ta đã toàn thân ướt đẫm cả người mềm nhũn gần như hấp hối. Vô lực để mặc hân ôm vào trong ngực, lại thoảng thấy như được trở về nhân thế.

Ban đêm trong cõi mộng mơ màng nhìn thấy thân ảnh của Thân, lại nhập nhằng mơ hồ thành Lâu. Trong mộng ta đối diện với Lâu nói, ta không phải Hà, ta không phải Hà. Muốn nhìn một chút sắc mặt của Lâu, lại cố thể nào cũng không thấy rõ, tầng tầng lớp lớp mây mù bao phủ nhạt nhòa thân ảnh, người nọ lại hóa thành Thân, ta miên man thấy rằng là ta phụ hân, ta từng ở trước hân, đồng ý với hân, nếu có bất cứ người nào hỏi ta là ai, ta sẽ trả lời ta là Hà.....

Giật mình tỉnh lại, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Lâu đang ngồi bên cạnh định dùng tay lau những giọt mồ hôi trên trán, ngay lúc ngón tay vừa chạm vào ta, ta không khỏi lập tức co rúm lại.

Ôn nhu của hôm nay, đâu biết chừng ngày mai sẽ hóa thành bạo liệt.

Sáng sớm, Phúc bá lại dẫn người đến.

Lâu cũng không muốn làm nghịch ý hân, mặc hân để lại một nam hài có tên là Bách Hỷ.c

17. Chương 17

Ra khỏi cửa, đi về hướng trái ba mươi hai bước, đi xuống năm bậc thang, sau đó lại đi về hướng trái năm mươi tám bước nữa, rồi lại đi xuống năm bậc thang.

Đó là hồ đề.

Ngày cũng như đêm, tựa hồ đúng như dự đoán, chính mình bị dòng nước trên mặt hồ tĩnh lặng từ từ vùi lấp. Dưới nước trên bờ đâu đâu cũng mệnh mang như thế.

Trong mộng vẫn là đứa trẻ chín tuổi, quỳ trên mặt đất sợ hãi nói: “Nương, ta chịu không nổi, ta sắp chết rồi, sắp chết rồi...” Mẩu thân không hề quay đầu, dứt áo bỏ đi, để ta lại ở phía sau càng ngày càng xa.

Chưa bao giờ từng nghĩ tới, bản thân lại có thể sống được đến bây giờ.

Như Bách Hỷ từng nói, “Rõ ràng là bẩm sinh đề tiện, trời sinh ra đã định sẵn phải làm đồ chơi cho các đại gia công tử.”

Ta không nhìn thấy được mặt mình, rốt cuộc thường ngày sống ti tiện đến đâu. Mà Truyền và Cẩm, còn có Lâu, lại dường như không hề khác biệt. Chuyển từ người này sang người khác, số phận ta vẫn chỉ giống như vậy mà thôi.

“Xoay người lại, để ta xem xem người dùng cái thứ gì để mê hoặc nam nhân.” lời Bách Hỷ nói ra, chỉ khiến ta lặng đi không nói gì.

Nhìn thấy ta đứng yên bất động, hân liền vươn tay tát ta một cái, “Đừng nghĩ là ta không dám đụng vào người!” hân nâng gương mặt bị đánh như trời giáng lệch qua một bên, nghiêng răng nói: “Gạt được Lâu, thì đừng tưởng là gạt được cả ta, người... căn bản không phải là Lương Hà!”

Ta cả người chấn động, tê liệt ngồi trên sàn nhà.

Mơ mơ màng màng nghe theo những lời miệt thị của Bách Hỷ, ta xoay người, cởi bỏ sam khó.

Bách Hỷ cố ý lùi ra mấy bước, ta liền không thể không xoay người theo hân, mặt dán trên mặt bàn, bên tai dội lại tiếng lẳng nhục của hân, “Nhìn xem cái bộ dáng của người, thật là *** tiện...” Dứt lời từ đâu quăng đến trước mặt ta một thứ gì đó.

Ta nhặt lên, y theo mệnh lệnh của hân đem chiếc hộp đó mở ra, dùng ngón tay chạm vào phần cao. Hít một hơi thật sâu, rồi đem phần cao bôi lên chỗθεν.

“Có muốn ta đến giúp ngươi không!?” Bách Hỉ ở một bên lạnh lùng uy hiếp.

Ta chỉ biết cắn chặt răng, đành phải đem cả ngón tay tự sát nhập, tổng cộng như nam nhân, cứ như vậy đem hết cả hộp phần cao bồi vào.

Bách Hỉ nâng mặt ta lên, ” Có biết thứ mà ngươi vừa bồi đó là gì không?”

Ta lắc đầu.

“Thứ này tên là nga mi, là thần dược chuyên dùng để trừng trị *** phụ, sau khi dùng được trong vòng ba canh giờ nếu cùng nam nhân làm tình, sẽ cảm thấy vạn phần thống khổ..... Xem ngươi từ nay về sau có còn dám... làm những chuyện tồi bại đó nữa hay không!?”

“Lâu cũng sắp trở lại rồi.” Bách Hỉ cười lạnh xoay người rời đi. Ở cửa gặp được Lâu, sẵn giọng nói: “Công tử, Bách Hỉ đêm nay có việc, xin tạm cáo lui trước.”

Ta đứng dậy, hầu hạ Lâu cởi áo choàng xuống. Lâu quay lại thỉnh thoảng ôm chầm lấy ta, ở trên mặt ghi chặt hôn thật sâu.

Nhớ đến lời nói của Bách Hỉ, ta không khỏi tránh né. Lâu cũng không để ý nhiều, với tay ôm nhanh ta vào ngực, một tay lần tìm đến hạ thân.”Cái tên Bách Hỉ này, hại ta mấy ngày không thể cùng Hà hảo hảo ân ái một phen.” Liền bị hất bồng lên đặt trên bàn.

Ta quay đầu đi, chuẩn bị hứng chịu hết thảy mọi tương lai.

Lâu chờ không kịp lột khố sam của ta, đem nước trà lạnh trên bàn đổ vào trong tiểu huyết lộ ra của ta, toang một cái đã thúc vào. Ta chỉ thấy trước mắt tối sầm, đau đến toàn thân ươn ra.

Đau đến không ngờ, nội thể như lửa thiêu, hết như vừa bị nhúng vào nước sôi. Lâu thở phào một hơi, “Thật thoải mái a, thân thể của Hà thật sự rất thoải mái.”

Ta chộp lấy cánh tay của Lâu, kinh hãi trước động tác tiếp theo của hắn. Lâu lại tưởng rằng ta đang đáp lại hắn, cúi người hôn ta, môi ta run rẩy, muốn bảo hắn dừng lại, nhưng cổ thể nào cũng phát không ra âm tiếng. Hắn đè ta lại, đứng dậy, không chút do dự mà bắt đầu trừ động.

Vì sao lại đau đớn như vậy. Ta liều mạng ở dưới thân hắn kịch liệt giãy dụa. Vừa một lần tổng cộng đã khiến ta cơ hồ như chết đi sống lại. Ta liều mạng lắc đầu, ở trong lòng âm thầm gào khóc, Lâu lại càng tăng lớn lực đạo, ta... căn bản không thể nào giãy dụa.

Đợi đến khi Lâu thỏa mãn ôm lấy ta thở dài, ta đã bị tra tấn đến hấp hối. Lâu vẫn không ngớt vui mừng, như trước ôm hôn ta, “Hôm nay phản ứng của Hà, thật sự là làm cho ta phấn khích cực độ.”

Tránh người đứng dậy để Lâu rửa sạch hạ thân, thân thể vẫn vì đau đớn chưa nguôi mà run rẩy không thôi. Không khỏi ôm lấy chân Lâu, ngẩng mặt đối với hắn, hy vọng hắn có thể hiểu được sự thỉnh cầu của ta mà buông tha ta. Lâu nhìn thấy khóe mắt ta ngấn lệ, cúi thấp người giúp ta lau đi, nhẹ nhàng hỏi: “Sao vậy, Hà?”

Rồi hắn ôm lấy ta, hôn lên mi mắt ta, “Ta biết Bách Hỉ ức hiếp ngươi, yên tâm đi, lần sau xuất môn, ta nhất định sẽ mang Hà theo cùng mà.”

Cuối hạ đầu thu, là lúc Lâu thường xuất ngoại săn thú. Lúc này đây, như lời đã hứa hắn mang ta theo cùng.

Sơn đạo gập ghềnh, ta bị tuột lại phía sau hạ nhân, lần mò cây cỏ bên đường, một chân sâu một chân nông. Chắc là bọn hạ nhân tin lời Phúc bá, nhìn ta bằng ánh nhìn ghê tởm, còn cố ý tỏ ra như không hề nhìn thấy sự chật vật của ta.

Từ sau khi bị mù, ta cũng đã tập thành thói quen tự mình mò mẫm, tự sinh tự diệt.

Một bước chưa yên ổn liền ngã vào bụi cỏ, đang muốn sờ soạn bò lên, bỗng nhiên bị một bàn tay vững vàng chụp lấy ta, bế xốc lên đặt trên lưng ngựa.

Hắn hôn một nụ hôn thật nhẹ nhàng sau gáy, thì ra là Lâu.

Ngồi trên lưng ngựa, Lâu từ sau vòng tay qua ôm ta, ngọt ngào hôn dọc từ sau gáy ra trước cổ.

Trong lòng bỗng nhiên có một dòng nhựa sống *** té, âm thầm chảy qua.

Dựa vào ***g ngực hần, ta cứ như vậy không hề cảm thấy cô đơn.

18. Chương 18

Mười ngày ngắn ngủi. Tưởng như trong mộng.

Cái ôm dịu dàng của Lâu, đã làm ta nhất thời quên đi, ta không phải Hà.

Nhưng mộng đẹp há có thể dài lâu. Ta rõ ràng hiểu được rồi sẽ có ngày giấc mộng êm đềm đó vỡ tan.

Theo Lâu trở lại sơn trang, Bách Hỉ đã chặn ở trước cửa, hất mặt nói: “Lâu công tử, ta mang một người đến gặp ngài đây.”

Đợi người nọ đi lên, Bách Hỉ mới nâng mặt ta quay về phía hần, bảo: “Nhìn cho kĩ bộ dáng xinh đẹp này, rồi đi nói với Lâu công tử, người này là ai.”

Sống lưng người nọ cứng đờ không dám động, hướng Lâu lấp bắp: “Lâu công tử, tiểu nhân tuyệt không dám nói ngoa, hần...”

Lâu hớp một ngụm trà, vẫn như trước lơ đãng, hỏi: “Sao?”

“Hần... hần chính là nam kĩ của Tường Vi lâu bọn ta.”

Ta quay mặt đi, những gì nên tới cuối cùng cũng đã tới...

Lâu đứng bật dậy, chén trà trong tay chấn động, gằng giọng hỏi lại: “Người nói cái gì? Hần là ai?”

Người nọ vội quỳ sụp xuống, “Lâu công tử bớt giận, hần không có tên, nhưng thật sự chính là nam kĩ của Tường Vi lâu. Tiểu nhân ở bên trong hầu hạ trà nước, tuyệt không hội nhận sai. Nếu có nửa lời dối trá, xin tùy ý để công tử xử phạt.”

Lâu lặng đi nửa khắc, quay sang kéo ta lại gần, thanh âm run rẩy: “Hà, ta chỉ tin mình người thôi, những lời hần nói không phải là thật, đúng không?”

Bàn tay hần siết chặt lấy ta như đang chờ đợi một hy vọng cuối cùng, còn ta thì nương theo ôm lấy vòng tay ấm áp ấy lần cuối. Quay mặt đi, khẽ lắc đầu.

“Như vậy, người... không phải là Hà ư?” ngón tay của Lâu càng siết chặt hơn, như bị bức cùng muốn xé ta ra làm muôn mảnh.

Ta gật đầu. ngón tay Lâu kịch liệt run động, thỉnh thoảng xé toang áo ta, “Như vậy... kim hoàn này từ đâu có? Cũng là giả ư?”

Ta không biết, có lẽ là từ trên người Hà gỡ xuống. Trước khi đi, chính Thân đã sai người đeo vào cho ta.

Lâu hung hăng vung xuống một cái tát cùng cực phần nộ, ta ngã nhào trên đất lạnh.

Thực xin lỗi, ta chỉ biết ở trong lòng âm thầm xin lỗi. Ta không phải Hà. Khỏi thân thể dơ bẩn này, không xứng đáng được người yêu thương hay sủng ái.

Từ đó về sau không lần nào nhìn thấy Lâu nữa. Ta cứ tưởng Lâu sẽ trừng phạt ta, nhưng rốt cuộc cũng không có.

Bách Hỉ giam ta trong một gian hầm tối.

Toàn thân lâm bệnh.

Mơ mơ màng màng, nghe có tiếng bước chân đi tới. Cả người nóng bừng bừng, không có một chút sức lực nào. Thân thể bị nhấc lên, trên đầu bị một thứ gì đó đắp lên, khi bên tai truyền đến một âm thanh chấn động cực lớn, ta đã mơ hồ mất đi ý thức.

Không biết qua bao lâu mới tỉnh lại, đầu đau như muốn vỡ tung. Chợt thấy trên đầu, trên mặt có chút khác thường, với tay sờ soạng, trên đầu như thế nào lại bị đeo một cái mặt nạ sắt.

Cả người chấn động, lại ngỡ ngàng mọi thứ chỉ là trong cơn ác mộng.

Không kịp thở dốc, cổ hết sức căng mạnh vào tay. Lại bỗng nhiên lơ mơ nhớ tới chuyện trước kia, Bách Hỷ từng nói, “Thứ Lâu yêu đơn giản chỉ là khuôn mặt này. Trời sinh ra dung mạo hoàn mỹ như vậy, nghĩ muốn đem nó hủy đi, lại bất giác rung động khiến ta không làm sao hạ thủ được. May thay tìm được một cái mặt nạ sắt, hôm nay mới đem nó đến đây đeo vào cho người. Chắc... xem xem cái thứ hạ tiện nhà ngươi từ nay về sau còn có thể mê hoặc người khác được không.”

Chiếc mặt nạ sắt phủ kín đầu chỉ chừa khe hở chỗ mắt, mũi và miệng, mặt ngoài được chạm trổ điêu khắc rất nhiều loại hoa văn, tựa hồ thập phần *** xảo. Nghĩ muốn đem nó tháo xuống, nhưng căn bản là không thể được.

Ta toàn thân lạnh lẽo. Vì sao vẫn không giết ta đi?

Cửa hầm lại mở ra, thanh âm Bách Hỷ lại vang lên, “Người đem tên tiện nô này mang đi đi, đâu đó càng xa càng tốt, nếu để Lâu công tử tìm gặp được, đến lúc đó ta sẽ hối tội ngươi.”

Liền bị người nọ mang rời khỏi hầm. Bị hắt buộc sợi dây qua cổ, cứ thế lôi đi. Ta mất đà vấp ngã, cố thế nào cũng không gượng dậy nổi, người nọ nhanh nhẹn xốc ta lên, vác hắt lên vai.

Trong mê man hỗn loạn, ý muốn duy nhất là mong hắt có thể phát chút từ bi mang ta quăng vào hồ đi.

Đi được một đoạn đường, hắt mới thả ta xuống, cơn đau đầu càng hoành hành dữ dội hơn, ta cuộn thân trên mặt đất không động đậy. Có người vây lại kêu kêu ta, rồi lật thân thể ta ngửa ra.

“Tính sao đây anh em, làm thế nào với hắt đây?”

Hắt khiêng ta tới chỗ người nọ, rồi nói: “Ở đây không ai quản, ta cứ đem thưởng cho các huynh đệ một phen chơi đùa đi. Nhìn xem, hắt không giống với nữ nhân suốt ngày suốt mướt, lại không sợ để lại tai họa về sau, chúng ta sao cứ không thoải mái hưởng lạc một chút a..... Ha ha.”

Những lời nói ấy trôi tuột qua tai mơ mơ hồ hồ, ta chỉ cố hết sức cuộn thân lù lại. Trong lòng thừa biết đây chỉ là vô dụng chống cự.

Lại có thêm mấy cánh tay, vươn đến phủ lên trên thân thể. Dem ta xoay lại, đè xuống bãi sỏi, y phục trong phút chốc đã bị lột sạch sẽ. Hai chân bị kéo cao quá đầu, khiến hạ bộ bị nhấc lên cao bài khai hết thấy, ngón tay cứ thay phiên đâm chọt đùa bỡn nơi đó.

“Các người đừng chỉ lo vui đùa, mang một chút thuốc cho hắt đi, nhìn dáng vẻ thể kia chắc là đang mang bệnh a, đừng có hai ba cái đã làm chết hắt ta, lúc đó đừng bảo sao xúi quẩy.” Người đó đứng một bên lạnh lùng nhìn xuống, phun ra từng lời.

19. Chương 19

Tình cảnh này dù đối với ta tuyệt không hề xa lạ, nhưng nếu đó là được của Bách Hỷ ban cho thì ta càng thêm sợ hãi.

Chỉ muốn hôn mê lập tức ngất đi, để không phải trải qua giờ khắc này.

Lúc y sam bị lột xuống, có kẻ phát hiện ra tên đầu nhũ ta có một cái khuyên vàng, hắt thô bạo muốn giật nó ra làm ta đau đến nổi toàn thân bật dậy, nhưng tay chân lại bị dè chặt, ko thể động đậy.

May thay, lúc này có một kẻ khác giữ tay kẻ kia lại, “Đừng động vào, không tháo xuống dc đâu.”

“Nghe nói là hắt từ nhỏ thể nhược, người nhà vì lo lắng hắt chết non, liền chạy đi tìm thầy pháp. Đến khi nào tròn mười tám tuổi thì phải mau chóng tìm một người thể thân, tất cả mọi tai nạn đều tự nhiên sẽ chuyển sang cho kẻ thể thân đó. ”

Nghe xong mấy lời này, tay người kia lập tức rút trở về.

Thì ra... là như vậy. Ra là thể thân...

Mãi đến khi bọn họ tận hứng, mới đem ta nhốt trong phòng. Lại sợ ta bỏ trốn, dùng dây thừng từ cổ thùng xuống buột vào cọc gỗ, khóa chặt ở cửa.

Xiêm y cũng không có lấy một mảnh để mặc, toàn thân bao trùm trong cơn lạnh lẽo triền miên. Hai tay bị trói sau lưng, ta chỉ còn biết lăn mò trên mặt đất ngoằn ngoèo đầy cát, lại như mơ hồ thả mình nằm tại nơi đó, không còn ý thức động đậy.

Cũng không biết nơi đây là đâu. Máy người kia chắc chẳng lòi ta đi quá xa, hẳn là vẫn còn gần quần áo đó trong khuôn viên nhà Lâu.

Ngay lúc mê man, thì có người đẩy cửa tiến vào.

Mơ hồ muốn tránh né, lại cảm thấy trên thân đang được cái gì đó phủ lên, chạm được rồi thì lại là một cảm giác rất mềm mại, một thứ ấm áp không ngờ tới.

“Đây là quần áo của người, hẳn là lạnh lắm hả?” Hắn thay ta tỉ mỉ mặc y phục vào, đem những phần da thịt lộ ra che kín lại, “Uống một chút bát canh gừng này đi, cẩn thận, nóng đó.”

Hắn nâng ta dậy, bưng chén thuốc đặt lên bên môi. Ta vừa lạnh lại vừa đói, uống vào một ngụm canh nóng cả người như được cứu sống toàn thân ấm lại. Nhưng vì tức thời nên vẫn chưa kịp thích nghi, nên dựa người vào cọc gỗ phía sau, cúi đầu xuống thở dốc.

Hắn dễ dàng với tay ôm lấy ta, đặt lên đầu gối, kéo ta vào trong ***g ngực hắn. Đút từng muỗng từng muỗng canh cho ta uống. canh nóng vô tình nhỏ vào chỗ kín, tứ chi ta ngay lập tức khép lại, khiến ta bất giác nắc nhen một tiếng “a”.

Hắn hỏi ta, “Sao lại than? Nhìn dáng vẻ của người cứ như xuất thân phú quý không bằng, mà nếu là thật vậy thì tại sao lại lưu lạc đến nơi này?”

“Thật đáng thương, toàn thân thì lạnh lẽo, mà trán và gáy lại nóng rất vô cùng.” Hắn đem ta ôm chặt, giống như muốn dùng thân nhiệt mình để làm ấm ta.” Ngày mai, ta phải đi hái chút thảo dược cho người mới được.”

Trên mặt đất pho pho hơi ẩm, hắn bế ta đặt nhẹ nhàng lên trên ấy. Đương lúc hắn muốn rời đi, bỗng nhiên cửa lại mở ra, có một người khác tiến vào.

“Đừng chỉ lo vui vẻ, cứ cho hắn ăn chút gì đó trước, rồi muốn làm sao thì làm.” Hắn đi tới nói với người đối diện nọ.

Người đó đi tới kéo ta giật dậy, ở trên người cuồng loạn sờ soạng, ta để hắn xốc nách ta lên, mặc hắn cứ thế mà lúi đi.

Từ phía xa, dậy lên một bầu không khí ẩm ướt và lạnh lẽo, đó phải chăng là hồ Hoan Nhan!?

Không biết khí lực từ đâu vùng dậy, ta giãy thoát khỏi tay người nọ, cố hết sức nhắm hướng có tiếng nước chảy, liều mạng chạy trốn.

Người nọ từ phía sau đuổi sát, ta mất đà té ngã trên mặt đất.

Cố sức giật lùi ra sau, càng xa càng tốt.

Người nọ lại hung hăng đá lên tấm thân trần của ta, một cước dẫm lên tay ta. Khiến ta vô lực động đậy.

20. Chương 20

Bị ném xuống trên đất, xung quanh tràn ngập khí tức thô thiển của nam nhân.

Ta kinh hãi run rẩy né tránh những bàn chân ác ý bõn cợt, gượng chút sức lực cuối cùng bò dậy, cố vẫy vùng như một con nai bị bẫy mất cánh.

Vô luận là ta trốn tránh hướng nào cũng đều bị tóm lấy, ném trở lại mặt đất.

Tránh người sang bên này thì rơi vào tay người này, tránh sang bên kia thì bị người kia dẫm đạp. Nhu lỏng thô bạo làm ta không thể không liều mạng giãy dụa tránh né.

Trêu đùa vô tình thay dần thành bạo ngược cùng hung tàn đánh đập, ta co rút cuộn tròn người lại, tùy ý để dấm dãi rơi như mưa trên thân.

Tất cả đã bắt đầu như thế nào thì chỉ có thể kết thúc như vậy.

Đói khát ta có thể nhẫn, đau đớn cũng có thể nhẫn, từng nghĩ rằng hết thấy mọi thống khổ chỉ cần cố chịu đựng một chút thì tất cả đau đớn sẽ mau chóng qua đi.

Ta thả mình trong cơn đau, không vùng vẫy trong vô vọng nữa. Ngược lại, lại làm bọn họ cảm thấy vô vị mà ngừng thủ, chán nản chuyển giọng.

“Chuẩn bị chút cơm thừa cho hần đi, bằng không cứ dật dờ nửa chết nửa sống, làm sao chơi cho thú.” Liền có người cầm nửa chén cơm mang đến, thấy ta bất động, hần bóc một nắm cơm lớn, thô bạo nhét vào miệng ta. Ta bị bức ăn, miệng ngậm đầy cơm, lại vô lực nuốt xuống.

“Không chịu ăn sao? Có muốn ta đổ thêm ít nước sôi vào cho người dễ ăn không?” Dứt lời, hần tàn nhẫn cười lên những tràng cười khoái trá liên tục.

Ta cố gượng ngồi dậy, dùng tay bóc những nắm cơm trong bát cho hết vào miệng, không kể mùi vị nuốt thẳng xuống bụng.

Vừa xuống chiếc bát trống không, thân thể liền bị xô ngã trên mặt đất.

Có lẽ ta lại phải trải qua một đêm dài trên mặt đất đầy cát len lỏi trong đá vụn.

Người ôn nhu hôm nọ, quả thật như lời hẹn, đi sắc thuốc cho ta, sáng sớm hôm sau liền bưng một bát đầy đến. Vẫn dịu dàng như vậy, bẻ ta đặt trên đầu gối hần.

Bị dày vò suốt cả một đêm, xương cốt ta dường như đều bị chặt đứt, toàn thân rã rời. Vô lực tựa vào ***g ngực hần. Ổ trong lòng âm thầm cảm kích. Cảm kích vì hần đã mở lòng thương hại ban cho thứ người không ra người, cùng cực dơ bẩn này chút ân huệ cuối cùng.

Tuy rằng được của hần đối với ta giờ phút này cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Nhưng... khi được thang ôn hòa ấm áp tràn vào khoang miệng, lệ vẫn là một đường rơi xuống.

“Bên dưới chiếc mặt nạ sắt này, hần là một gương mặt hết sức tuyệt mỹ. Là người nào lại nhẫn tâm như vậy?” Hần nhẹ nhàng chạm vào chiếc khuyên trên đầu nhũ của ta, lại dường như nhìn ra thứ gì: “Lương...?”

“Người là Lương công tử của Tả Hữu Lương trang?”

Ta không biết làm thế nào để đáp lại lời hần. Vì căn bản ta không phải là Lương công tử mà hần nói.

Sau đó, hần mỗi ngày vẫn thương xuyên đưa thuốc đến, ôn tồn một lát, rồi lại nhanh chóng rời đi. Ngẫu nhiên hỏi vài câu về dòng họ ta, cũng thường xuyên khiến ta bối rối không biết đáp lại thế nào.

Có đến mấy ngày, cũng không thấy hần đâu.

Nửa đêm, có người đến đem ta mang rời khỏi địa thất, ta lại nghĩ đến yên bình trước mắt sau một chút nữa thôi sẽ là những màn tra tấn luân phiên xuyên thấu.

Nhưng cuối cùng lại không phải vậy. Bọn họ trói chặt tay ta sau lưng, tổng vào một cái hòm gỗ, rồi đóng đinh phong kín hòm lại.

Chiếc hòm được nâng lên, đi được một đoạn đường, thì được đặt xuống, xê dịch từ một chỗ cao nào đó rồi kéo xuống dưới. Từ phía dội lại âm hưởng leng keng thùng thịch hòa lẫn cùng với tiếng hô vang của thổ trưởng, thoát đầu còn có thể nghe rõ, nhưng rồi từ từ nhỏ dần nhỏ dần, đến một lúc sau bỗng đi không còn nghe thấy gì nữa...

Thiên địa cũng tựa hồ trở nên xa xôi, tựa như bông bèo trôi dạt về một miền đất lạ bên kia thế giới.

Ta cảm thấy mọi thứ đều mờ mịt. Một mỗi, mơ hồ chìm vào giấc ngủ.

21. Chương 21

Vì sao lại yên tĩnh như thế.

Tĩnh lặng, cứ như ta vẫn chưa hề tỉnh lại.

Cơ thể từ tê dại chuyển thành đau đớn, càng lúc càng đau. Chiếc hòm lại quá chật hẹp, càng không thể trở mình động đậy. Đương không biết còn phải chịu đựng bao lâu, lại đột nhiên cảm thấy chính mình có lẽ nào sẽ bị giam giữ mãi mãi trong chiếc hòm này.

Có lẽ chiếc tiểu hòm này, sẽ là nơi chôn thân vĩnh viễn của ta.

Từ vách hòm, có thể lờ mờ nghe được tiếng nước chảy. Thì ra là bị chôn dưới đáy hồ Hoan Nhan.

Hồi tưởng lại hết thấy những chuyện xảy ra trong kiếp này, tất cả đều là bi thương. Từng cảnh từng cảnh tái hiện trôi ngang hết như mới chỉ vừa hôm qua.

Từ cái buổi chàng vạng bị người ta bán ra khỏi nhà, ta vẫn luôn hi vọng, rồi sẽ có một ngày được quay trở về. Nhưng giờ, ta đã dần dần hiểu ra, kể từ khi đó đã không còn có con đường nào để ta có thể quay về được nữa.

Trong lòng hoàn toàn trống rỗng không hề sợ hãi, đáy lòng tĩnh lặng như nước.

Trong hòm gỗ càng lúc càng ngột ngạt, ta cũng dần dần không thở nổi nữa.

Chưa bao giờ cảm thấy một khắc trôi qua lại dài lâu đến vậy.

Tiếng đập gỗ đột ngột vang lên, từ xa truyền đến gần. Bên ngoài chiếc hòm dường như vật nặng gì đó đã được xê dịch. Đương tiếng người huyên náo lần nữa tái nhập bên tai.

Trong khoảnh khắc ấy, cái ý thức cuối cùng còn sót lại xuôi ta nghe thấy tiếng động, rồi nắp hòm được mở ra, đầu đó vang lên thanh âm: “Đường như còn sống.”

Nước lạnh tràn nhập yết hầu, ta mơ hồ tỉnh dậy.

Hướng về thanh âm quen thuộc kia, ta nhất thời kinh tâm lùi lại, tay quơ quào xung quanh, thế nhưng bàn tay ấm áp kia đã vươn ra bắt chặt lấy ta. Thanh âm của hắn ngay tại bên tai, dường như lo lắng nói: “May mà cứu kịp, nếu chậm một bước, sợ rằng đã bị ngột thở đến chết.”

Ngữ khí đã có phần khác trước, cánh tay giơ ra thăm dò của ta dừng lại giữa lưng chừng.

“Nghe nói cái hồ bá này kể từ sau cái năm dê vỡ nước tràn bờ, cần một mỹ nam tử tiến vào trong bá, hiến tế cho yêu quái chốn bá, như vậy mới có thể tránh được một cơn họa thủy. Bất kể là thật hay giả, ha ha, thì cái đám thợ tu sửa ngư dốt này cũng tin răm rắp.”

”Bách Hỉ công tử, ta nên nghĩ cách để tháo chiếc mặt nạ này của hắn xuống, người mà ta tìm ngày mai sẽ đến a.”

Hắn rốt cục cũng vươn tay ra ôm ta vào lòng, lòng ta khẽ động nhưng ngay lập tức lại băng lãnh như cũ.

Thanh âm Bách Hỉ lại vang lên, “Có gì khó đâu, ta đang giữ chìa khóa đây.”

Hắn bế ta lên đặt trên đầu gối, thở dài khẽ than vãn, “Ta chỉ là muốn lấy lại những gì thuộc về ta mà thôi, chỉ cần như vậy là đủ rồi.”

Hắn với tay lấy một cái bát đặt bên cạnh, nói: “Nào lại đây, ăn chút thức ăn đi, nỗi khổ của ngươi cũng sắp hết rồi.”

Ta xoay mặt đi... tránh né thìa canh mà hắn đưa tới.

Bách Hỉ chộp lấy tay ta xoay người lại ấn xuống, nghiêng răng nói: “Không muốn ăn cũng phải ăn, Lương công tử, bây giờ không phải do ngươi quyết.”

Hắn vẫn bức ta ăn tới cùng, trối lại tay chân. Rồi dường như ở bên cạnh nhìn ta nửa khắc, sau đó giúp ta chỉnh sửa quần áo, bấy giờ mới đứng dậy rời đi.

Ngày thứ hai, Bách Hỉ quả thật mang chìa khóa đến, chiếc nạ sắt được gỡ xuống. Người nọ dùng hai tay phủ lên mặt ta, từ tốn lau đi những vết hoen rỉ còn lưu lại từ chiếc mặt nạ.

Bách Hỉ ở một bên lạnh lùng nói: “Thế nào, Hầu công tử, khuôn mặt như thế có coi là hồng nhan họa thủy không!?”

Ta quay mặt đi.

Có người đến báo: “Hầu công tử, người của Lương gia đến rồi.”

Ta còn tưởng là ta nghe nhầm, lại nghe thấy hần nói với người mới đến: “Lão nhân gia, ngài đến đây giúp ta nhận diện người này đi.”

Bị Bách Hỉ nâng mặt ta lên.

Thanh âm của lão nô kia, làm ta không khỏi nhất tâm kinh động.”Thỉnh công tử, hãy cởi bỏ y phục của hần xuống, để lão nô có thể xem thật rõ ràng.”

Y phục vừa được cởi bỏ, hần nâng cánh tay trái ta lên, ngữ khí kích động: “Đúng rồi, đúng là nó rồi!”

“Tuyệt đối không thể lầm được. Hần chính là tiểu công tử của nhà chúng ta. Mặt mày từ lúc sinh ra cùng thái thái đã giống nhau như đúc.”

Ta như bị đông cứng cả người ko động đậy, mà căn bản cũng ko dám động đậy, thể xác cùng *** thần hoàn toàn sụp đổ.

“Vừa nãy lão nô nhìn thấy vết sẹo dưới cánh tay hần, đó là lúc hần vừa mới ra đời, thái thái nghĩ muốn dìm chết đứa nhỏ này, nên mới sai bà mụ vứt đi, ai ngờ rơi vào thùng phân mà bị thương. Nào biết dần vật suốt một đêm, mà đến ngày hôm sau vẫn còn hơi thở, vì thế lão nô mới lấy hết dũng khí lên bệ trở về.”

Hần chạy lại ôm lấy ta, “Ôn trời, cũng đã lớn được như vậy, mà đang yên đang lành sao lại bị mù chứ...”
Dứt lời, rơi lệ.

Ta ngồi im bất động, nguyên tưởng rằng sẽ lại rơi lệ, nhưng đến cuối cùng một giọt cũng không có.

Hần vừa khóc vừa sờ sờ lên má ta, “Hài tử này, ngươi không nhận ra lão nô sao?”

Bách Hỉ dứt hần ra khỏi ta, đồng dục nói: “Tốt lắm, nếu thật là công tử của nhà ngươi, thì phiền ngươi mang phong thư này trở lại Lương gia. Nói cho thái thái các ngươi rằng, trong vòng ba ngày phải mang tiền đến chuộc người, nếu không...”

Hần vươn tay nâng mặt ta lên, ngón tay gạch ngang một đường trên mặt, “Nếu chậm một ngày, thì trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần này sẽ xuất hiện một vết sẹo, chậm hai ngày thì hai vết, bấy nhiêu ngày bấy nhiêu vết.”^c

22. Chương 22

Khi cánh cửa khép lại, những người khác cũng đã rời đi. Ta vẫn bất động quỳ trên sàn nhà, lúc này mới hạ xuống một giọt lệ.

Chỉ là... giọt lệ kia chưa kịp rơi xuống, đã lập tức cạn khô.

Từng hàng ngàn, hàng vạn lần hy vọng trong mỗi giấc chiêm bao, rồi sẽ có một ngày nào đó mẫu thân sẽ đến đón ta trở về. Nhưng ngày ấy làm sao có thể đến được đây.

Nghĩ rằng tất cả những thống khổ này, đều là ý muốn của mẫu thân. Thế nhưng loại người giống như ta, từ lúc sinh ra đã là thứ nghiệt chủng không đáng tồn tại, làm gì còn có mặt mũi nào để người ta vì tiền mà rước họa vào thân.

Ta mò mẫm tìm kiếm tấm trường sam đã bị lột xuống, dùng răng xé thành từng mảnh dài, nối lại với nhau. Ta men theo vách tường lần mò thấy một vật bằng gỗ được đặt ở gần đó, liền đập lên vật ấy cố vươn tới trần nhà, sau đó quăng vạt sợi vải qua xà nhà. Lại mơ hồ nhớ tới gương mặt băng lãnh kia của mẫu thân.

Thời khắc tuyệt vọng nào, ta cũng từng vọng tưởng đến gương mặt tươi cười ôn nhu của mẫu thân, ảo tưởng rằng người đang rộng cánh tay ôm trọn ta vào lòng. Chính cái hoang tưởng ấy đã luôn theo cùng với ta để ta có thể vượt qua những thời khắc gian nan nhất, mà cố sống đến bây giờ.

Ta vươn đầu vào thông lộng, chân rời khỏi chỗ tựa.

Ta biết mình đang lẩn trốn thứ gì, ta không dám đối mặt với cái kết cục mà chính mình đã nhìn thấy trước.

Cho dù mẫu thân có nhìn thấy huyết thư kia, căn bản cũng sẽ không bao giờ đón ta.

Bách Hỉ nắm đầu ta rời khỏi thông lộng, chìm vào thùng nước, lại bức ngựa lên, hung hăng nói: “Muốn chết ư, không dễ như vậy đâu!”

Ta để mặc hấn tra tấn. Đương nhiên cũng không phải là tra tấn đến chết, ta thừa biết, những ngày sau đó sẽ không dễ gì sống nổi.

Dây thừng trói chặt tay chân lại, trong miệng cũng bị nhét đầy vải bố.”Người tốt nhất nên ngồi yên khấn cầu đôi song thân luân kia của ngươi, nhanh nhanh mang bạc đến chuộc ngươi về. Còn nếu không, đến lúc đó cho dù ngươi có không muốn chết, cũng phải chết.”

Đợi đến khi Bách Hỉ rời đi, Hầu công tử mới bước lại gần, nói lỏng dây thừng. Rồi hấn chạm vào ta, ta theo bản năng toàn thân run lên, tìm cách né tránh hấn.

“Lương công tử, nếu muốn hận ta, thì cứ hận đi.” Khẩu khí như ai oán, khê thờ dài: “Aiz... Tất cả là vì những chuyện kinh khủng trong quá khứ.....”

“Mấy năm trước, chính lệnh tôn của ngươi đã dụ hoặc đi ái thiếp của ta...” Hấn ngừng lại một chút, tựa hồ cười khổ, run giọng nói tiếp: “Chắc là ngươi cũng nhận ra người đó, nàng hiện nay chính là Tứ thái thái của Tả Lương sơn trang. Hơn nữa, chính họ còn mưu toan chiếm đoạt toàn bộ tổ nghiệp Thính Phong lâu của ta.”

“Ngươi cũng thấy rồi, hiện giờ ta lưu lạc nông nổi như vậy, phải lê la triền đê dành giật đồ ăn. Thâm nghĩ, ngươi có thể giúp ta đoạt lại Thính Phong lâu, để sau này đến lúc trăm tuổi còn có mặt mũi mà nhìn liệt tổ liệt tông.”

Nghe xong mấy lời hấn nói, nguyên lai là vậy, chẳng trách gì hấn và Bách Hỉ lại có thể nắm rõ thân thế của ta đến như vậy.

Hận để làm gì, ta cư nhiên cũng không hận hấn. Chính là phát giác hấn đối ta ngoài ý niệm muốn che chở, nguyên lai là vì lợi dụng, trong lòng khó tránh khỏi có chút mất mát, hụt hấn.

Dù vậy, nhưng vẫn phải cảm kích hấn đã từng đối đãi với ta thật tốt, vô luận là xuất phát từ mục đích gì. Dù sao, chưa từng có ai đối đãi với ta ôn nhu như hấn, ở trên mặt đất phù đầy cát và đá vụn lót chút rơm rạ cho ta nằm, sắc thuốc cho ta uống, đem tấm thân tàn tạ không ra hình người của ta ôm vào trong ngực..... Thế nhưng giờ phút này, cái ôm của hấn vừa chạm vào ta, lại khiến ta không khỏi sợ hãi run lên từng đợt.

Ta biết rõ chính mình không có khả năng giúp được hấn. Mẫu thân tuyệt không cần đến ta, người phụ thân kia lại càng sẽ không vì ta, mà đem Thính Phong lâu trả lại cho hấn.

Cuối cùng, bất quá cũng chỉ là một tiếng dội vô vọng vào thính không.

Tất cả hết như ta dự đoán, ba ngày ước định của Bách Hỉ chẳng mấy chốc liền đến, huyết thư kia như đá chìm đáy biển, biệt hơi tằm cá, người từ Tả Lương trang cùng Hữu Lương trang cũng chưa từng xuất hiện.

Tuy rằng chưa từng ôm ấp bất kỳ một niềm hy vọng nào, lòng ta vẫn dõi theo dòng thời gian mỗi giây mỗi phút, càng ngày càng đau... Đêm cuối cùng, Bách Hỉ thất vọng dẫn theo người hung hăng xông đến.

“Lương công tử, ngươi chớ trách ta lòng tham không đáy. Chỉ là ba trăm lượng bạc thôi mà, ta không tin Hữu Lương trang các người không chi nổi.”

Lòng ta nguội lạnh, hiểu ra nhiều thứ, bằng chứng là tấm thân tàn tạ này không đổi được gì cho hấn.

” Thính Phong lâu của Hầu công tử, hiện giờ cũng đã rách nát không mấy giá trị, một gian nhà cũ nát đổi về một thân sinh nhi tử, Tả Lương trang cũng luyến tiếc hay sao?”

Bách Hỉ khinh bỉ cười lớn: “Ta không tin! Bay đâu tới đây!”

Có vài người bước đến, ghì chặt ta, đem tay trái ta ấn lên bàn, đầu ngón tay đột nhiên đau thối lại khi bị một vật nhọn nào đó đâm vào, ta đau đến nỗi nằm xải ra bàn. Tựa như có một cái kim nào đó kẹp chặt móng tay, cứ thế cưỡng bạo rút ra.

Ta chỉ đau đến toàn thân kịch liệt run rẩy, trước mắt hốt nhiên tối sầm, đầu đau đến choáng váng, ngay cả thở cũng không sao thở nổi.

Lại vẫn tiếp tục bị đè xuống, bị bóc móng đến ngón thứ hai.

Ta sợ hãi ngất đi, lại vì cùng cực đau đớn mà hoàn toàn tỉnh táo. Bách Hỉ ẩn thương chỉ của ta xuống mặt bàn, trên giấy dùng máu viết thành huyết thư. Hai phong huyết thư phân biệt, bao bọc hai mảnh móng tay vừa được bóc xuống.

“Mỗi ngày sẽ dâng lệnh lang một mảnh móng tay, cho đến khi nào hần tới thì thôi.” Bách Hỉ cười lạnh, đem phong thư giao vào tay người truyền tin.

Lòng ta so với thương chỉ máu chảy đầm đìa, càng đau hơn gấp bội.

Nguyên tưởng rằng chỉ cần không ôm ấp hy vọng, thì sẽ không phải thất vọng. Tâm như nước lặng, sẽ không hề đau đớn. Nhưng mà ba ngày ba đêm này trôi qua, còn dài lâu hơn cả một đời người.

Bỗng nhiên hiểu được, chính mình vì sao lại sống lâu đến vậy. Nhiều thống khổ như vậy, vì sao còn cố sống số chết bám lấy đau khổ làm gì...

Mà hết thấy những thống khổ này, đều đến từ sự căm hận của mẫu thân đối với ta, thì ra là ta vẫn hão huyền tin tưởng, chung sẽ có một ngày người hội tha thứ cho ta. Áo tưởng hy vọng, ta một thân huyết lệ, nhìn thấy người hướng ta đi tới, vỗ về vết thương của ta, ôn nhu nói với ta, “Hài tử à, vì nương biết, đã ủy khuất ngươi nhiều rồi.....”

Ta nghe được trong lòng, như bông tuyết chậm rãi vỡ vụn, từng mảnh từng mảnh rơi xuống, chạm đất... vỡ tan

23. Chương 23

Có tuyết mịn rơi xuống trên vai, một mùa đông nữa lại tràn về.

Ta mơ mơ hồ hồ ở giữa phiên chợ không biết trôi qua bao lâu.

Kỳ thật rốt cuộc là đã qua bao nhiêu lâu rồi, ta không biết, cái gì cũng không biết, có rất nhiều thứ đã hoàn toàn quên đi.

Đến ngay cả cái tên của bản thân cũng đã quên mất, càng không nhớ nổi làm thế nào lại đến được nơi này.

Mỗi ngày, chủ *** đều xích ta vào một góc ở cửa ra vào, những khách nhân đến mua tiểu quan, thường thường phát hiện ta bị mù, đều khinh bỉ xoay người rời đi.

Suốt cả đêm không thể nào ngủ được, cái gì cũng không nhớ, ngủ cũng không xong.

Có khách nhân đi đến nâng mặt ta lên. Lâu thành lệ, dần dần hình thành thói quen, chỉ một lúc sau, rất mau thôi, hoặc là tỏ ý thương xót rồi rời đi hoặc là mau chóng ghé tẩm rồi cũng rời đi.

Nhưng mà hần lại không rời đi nhanh như vậy, đứng lặng yên một lúc thật lâu vẫn không bỏ đi, rồi tiến lại gần, nhẹ nhàng nâng tay ta lên.

Không biết như thế nào, mà mười đầu ngón tay của ta không mọc móng nữa, tuy rằng đã không còn đau nhức, nhưng nghe người ta nói nó trông rất nham nhở và cực kì xấu xí. Ta từ tay hần rút vội bàn tay mình về, sợ hãi giấu lại sau lưng.

“Chủ quán, mang chút nước đến đây đi.”

Hắn dùng một chiếc khăn nhỏ thấm ướt nước, từng chút từng chút nhẹ nhàng lau lên mặt ta. Ta muốn quay mặt đi tránh né, lại bị hắn nâng cằm đặt lên trên tay.

Chủ *** đứng một bên khinh khỉnh nhìn, lên tiếng nịnh bợ: “Thân công tử, không dối gì ngài, thứ này mua về cũng chẳng có lợi ích gì đâu. Vừa cầm vừa mù đã không nói đi, còn không chịu ăn uống, nghe lời. Ngài là khách quen, nên tiểu *** không muốn ngài bị thiệt đâu a.”

Vị Thân công tử kia im lặng một lúc, không nói gì chỉ cười cười, rồi hỏi giá.

Nửa lượng bạc liền mua được ta. Sau đó, hắn gỡ bỏ xiềng xích ra khỏi tay chân, đem tấm áo thô cũ rách nát bọc quanh thân ta lột xuống, rồi hắn cởi chiếc áo lông cừu mềm mịn trên người mình ra, ôn nhu khoác lên người ta.

Ở trên xe ngựa, hắn kéo bàn tay ta lại gần nhìn thật kỹ.

Đem ngón tay ta đặt vào lòng bàn tay hắn, nhẹ nhàng nắm lấy.

“Sao ta lại không phát giác, thì ra người giống Hà như vậy. Mặt mày giống y như đúc...” Đường như hắn đang thở dài, nhưng trong hơi thở ấy lại thoáng chút vui mừng.

Hà là ai? Nghe khẩu khí như vậy, rõ ràng vị Thân công tử này hắn là đã biết ta từ trước.

Cái gì cũng không nhớ nổi, trong lòng ta hoàn toàn trống rỗng.

Hắn tiến lại gần ôm chặt ta, ta toàn thân run lên, không phải là ta cố ý, mà chính ta cũng không hề biết vì sao lại như vậy.

Run rẩy một chút, rồi hắn kéo ta vào ngực, lực đạo mạnh mẽ căn bản là không muốn ta có dịp tránh né.

Sau một hồi thật lâu mới lên tiếng: “Làm khổ người nhiều như vậy, rốt cuộc cũng không cứu nổi sinh mệnh của Hà.”

Ta thả lỏng người nghe từng lời hắn nói, trong lòng chỉ cảm thấy hoàn toàn mờ mịt.

Thân sai người rửa mặt chải đầu cho ta, dẫn ta đi qua một hành lang dài, nhắc nhở ta cẩn thận bước qua bậc thềm, hướng dẫn từng món đồ vật trong nhà, cả ngày lẫn đêm đều kề cận chăm sóc ta.

Chăm cho ta đến từng li từng tí.

Chỉ cần ta thoáng thấy bất an, hắn sẽ chạy đến nắm chặt tay ta, lo lắng hỏi: “Sao vậy? Người muốn làm gì à? Người có mệt không?...”

Ta cái gì cũng không muốn. Chỉ cảm thấy mệt mỏi, thâm nghĩ cứ lẳng lặng như vậy nằm xuống một hồi chấm dứt hết thấy mọi thứ. Tựa như cách tầng tầng lớp lớp sương mù, những ngày này, giống như là đang sống trong mộng, có cảm giác nó không phải là hiện thực. Tuy rằng cái gì cũng không nhớ, nhưng không hiểu vì sao đáy lòng lại âm ỉ đau thương, đau mà hoàn toàn không biết rõ căn nguyên.

Phản ứng của ta, khiến Thân không khỏi buồn phiền. Ta không biết hắn thật sự muốn nắm lấy tay ta, hay chỉ là vô tình chạm vào. Ta cũng không rõ bản thân đang sợ hãi cái gì, luôn không thể khống chế những cơn run rẩy, giống như trong vô thức tìm mọi cách lẩn trốn hắn.

Mỗi lần ta run sợ, ngược lại càng khiến Thân ôm ta chặt hơn, chặt đến nỗi không sao thở được.

Nước mắt hắn rơi nhẹ lên vai ta.

Giọt lệ này, là khóc vì ta, hay là vì ta giống Hà?

Bởi vì không ăn được thứ gì, thân thể càng ngày càng suy yếu. Mỗi ngày đều nghe thấy Thân nằm trên giường thở dài lo lắng, từ đầu đến cuối vẫn luôn nắm chặt lấy tay ta, đau xót nói: “Giống như nắm một nắm cát trong tay, ta càng nắm chặt bao nhiêu thì cát mịn càng mau chóng chảy xuống bấy nhiêu.....” hỏi ta làm sao có thể cam tâm đây.”

Sau hôm đó, hắn đi mời lang trung đến, vị lang trung kia lắc đầu nói: Ta nghĩ là do được lực của thứ được đó làm tê liệt thanh quản, cho nên không thể lên tiếng, bây giờ đã không thể nghịch chuyển nữa rồi. Còn về mù thì.....”

Hắn thở dài, nói tiếp: “Thứ nhất là do trường kỳ không đủ dinh dưỡng mà tạo thành. Thứ hai có thể là do tâm bệnh.”

“Cái gọi là tâm bệnh, không phải là do công tử ko muốn chữa, mà là ko thể chữa được.”

“Căn bệnh này hết như bệnh kén ăn, vô phương cứu chữa. Cho dù ta có kê đơn thuốc cho người, thì hẳn làm sao có thể uống được đây?”

Dù là vậy, Thân vẫn là khẩn cầu hắn để lại đơn thuốc, ngày ngày kiên trì sắc được cho ta. Nhưng ta nuốt vào bao nhiêu, thì đều nôn ra bấy nhiêu, khiến quần áo hắn lúc nào cũng lấm lem canh thuốc.

Hắn tuyệt vọng, ta cũng tuyệt vọng.

Cứ như vậy chống đỡ qua hết một mùa đông. Xuân mai đua nở, ta chợt thấy ngày hôm đó trên người có chút khí lực.

Thân liền đỡ ta dậy, mang ta ra vườn. Hắn đặt ta ngồi trong Mai lâm viện bên cạnh hồ nước. Hắn ôn tồn nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Vô luận ta trước kia từng đối đãi với người như thế nào, từ nay về sau sẽ không bao giờ... như thế nữa. Người tin ta đi, không cần phải sợ ta như vậy đâu.”

Hắn nhẹ nhàng nâng mặt ta lên, ta vô thức co rúm lại, tìm cách lẩn trốn. Hắn hít một hơi thật sâu, nhỏ nhẹ nói tiếp: “Vô luận ta từng tổn thương người như thế nào, hoặc từng đối xử với người vì người giống Hà ra sao, nhưng khi nhìn qua bộ dạng kinh hoàng kia của người, sao ta không khỏi tan nát cõi lòng cơ chứ.”

“Ta biết những vết thương trải dài khắp thân thể người, tất cả đều là ta một tay tạo thành. Người đương nhiên là rất hận ta.....”

“Nhưng vì Hà đã..... Ta không muốn thêm một lần nào nữa mất đi người yêu thương.”

Nói tới đây, ngữ thanh của Thân chuyển xuống trầm thấp, như tự nói với bản thân, rồi cười khổ hai tiếng, thanh âm càng nghẹn ngào hơn. Bị hắn kéo vào trong ngực, ôm chặt, ta yên lặng lắng nghe, tựa như đang nghe về những kí ức xa xôi của ai đó không phải của bản thân. Nước mắt hắn rơi trên mặt ta, như thể trong phút chốc hóa thành băng lạnh.

Ai là ai, ai cùng với ai. Những chuyện đó với ta có can hệ gì không...

Ta không biết trước đây chính mình là người như thế nào. Giữa đêm thâu giật mình tỉnh giấc, đáy lòng tê lạnh, những giấc mơ bé tắt ấy trôi ngang ... lẽ nào lại chính là quá khứ của ta?

Ngay lúc này, có hạ nhân tiến đến, “Thiếu gia, có một vị Lâu công tử muốn xin cầu kiến, nhưng không kịp chờ bẩm báo, một mực xông thẳng vào.....”

Quả nhiên, có người từ phía sau chạy xộc vào Mai lâm viện.

Thân đứng lên đối với người đang đi tới, vội nói: “Lâu công tử, người... người như thế nào lại tiêu tụy thành ra như vậy?”

Người nọ không trả lời, chỉ gấp gáp bước lại gần ta, thanh âm khàn khàn, run giọng gọi: “Hà, Hà Hà à....”

Thân ôm ta đặt giấu ra sau lưng, bước người tới đứng trước, che hắn ta, lạnh lùng nói: “Hắn không phải Hà.”

“Thân, trả Hà lại cho ta...”

Ta vô tình sờ vào lan can được chạm bằng ngọc thạch, phía sau lưng là Hoan Nhan hồ, cũng không biết vì sao ta lại bỗng nhiên nhớ rõ cái tên của chiếc hồ này.

Hơi nước ẩm ướt dấy lên phả vào mặt, chợt thấy trống ngực đập dồn liên hồi, giống như thúc giục nhắc nhở điều gì đó. Ta lơ mơ, không nghe rõ hai người bọn họ nói gì với nhau, chỉ biết nắm chặt lan can cố hết sức nhớ lại mọi chuyện.

Mơ hồ cảm thấy, chiếc hồ này chính là nơi ta luôn luôn tìm kiếm.

Khi cảm giác này càng ngày càng tới gần. Ta đặt chân bước lên lan can, gió thổi phất bay tay áo, sau lưng nước hồ u bích mà yên tĩnh.

Bỗng nhiên cảm thấy đáy lòng vô cùng bình yên.

Thời khắc đó thân mình khuyh đảo, lơ mơ nhìn thấy Thân cùng Lâu hốt hoảng chạy tới, vươn tay về phía ta..... thanh âm vãi gấm xé toạt không gian, Thân chụp lấy một nửa mảnh tay áo, cùng ánh mắt bất lực nhìn ta, đau lòng khôn xiết.....

Như tuyết mịn vô thanh vô thức rơi vào hồ nước. Ta rốt cục có thể nhìn thấy, cũng rốt cục nhớ lại hết thấy.

Thì ra... ta vốn không có tên.

Đầu xuân năm nay, không có mưa không có bão, nước hồ Hoan Nhan bỗng nhiên dâng cao, hồ ngạn vài trăm dặm, đề điều đình viện toàn bộ bị phá hủy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-tang-chi-ai>